

(21) ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਸੀਆਰਪੀਐਫ ਐਕਟ, 1949 ਦੀ ਧਾਰਾ 11(1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਮਾਮੂਲੀ ਸਜ਼ਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਸੁਤੰਤਰ ਹੋਣਗੇ।

(22) ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਮਾਮੂਲੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇਣ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਸੇਵਾ ਦੀ ਲੰਬਾਈ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਣਗੇ, ਜੋ ਕਿ 1 ਮਾਰਚ, 1972 ਨੂੰ ਸੀ.ਆਰ.ਪੀ.ਐੱਫ. ਵਿਚ ਭਰਤੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਘਟਨਾ, ਜੋ ਕਿ 25 ਸਤੰਬਰ, 1989 ਨੂੰ ਵਾਪਰੀ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਤੱਥ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣਾ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਕੋਈ ਮੇਨਸਰੀਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ 1993 ਤੋਂ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲੰਬਿਤ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਲਾਭ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ ਜਿਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਸਨੂੰ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮੂਲੀ ਸਜ਼ਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(23) ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਖਰਚਾ ਨਹੀਂ।

ਆਰ.ਐਨ.ਆਰ

ਜੇ.ਐਸ.ਨਾਰੰਗ ਜੇ

ਮਨਮੋਹਨ ਸਿੰਘ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਅਨੀਤਾ ਪ੍ਰੀਤ- ਜਵਾਬਦਾਤਾ

FAO ਨੰ. 145/M OF 1999

4 ਅਕਤੂਬਰ, 2002

ਹਿੰਦੂ ਸੈਰਿਜ ਐਕਟ, 1955 - ਐੱਸ. 13—ਪਤੀ 'ਤੇ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਜੁਲਮ ਦੇ ਦੋਸ਼—ਪਿਛਲੇ ਕਰੀਬ 9 ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹਿ ਰਹੀ ਪਤਨੀ — ਪਤੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫਾਈ ਲਈ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਿਹਾ — ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਸਟਡੀ ਦੀ ਮੰਗ ਲਈ ਪਤੀ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਪਟੀਸ਼ਨ—ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਸਟਡੀ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਕੇ ਨਿਪਟਾਇਆ — ਪਤਨੀ ਵਿਆਹ ਦੇ ਘਰ ਆਉਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ — ਵਿਆਹ ਦੇ ਸੁਲ੍ਹਾ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਹੀਂ — ਪਤਨੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਟ੍ਰਾਇਲ ਕੋਰਟ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ — ਪਤੀ ਦੀ ਅਪੀਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ।

ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨੂੰ ਤੋਂ ਵੀ ਧੀ ਵਰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਭਾਵ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਮੈਂਬਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਘਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਦਾ ਮਾਲਕ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮਨ ਅਤੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਕਦੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਦੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਘਰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ, ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਦੋ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਖਾੜੀ ਅਤੇ ਪਾੜਾ ਵਧਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਤੱਥ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਆਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਆਹ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ 'ਚ ਹੀ ਦੋਵਾਂ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ 'ਚ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਚਿੜਚਿੜੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਧੁੰਦਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਾਰਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਫੈਲਿਆ, ਦੋਵੇਂ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਣ ਲੱਗੇ। ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਸਰੀਰਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਹਰ ਸਮੇਂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਅੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਜਾਂ ਅੱਡੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾਗਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਟਾਉਂਦੀ ਜੋ ਲਗਾਤਾਰ ਸੱਟ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਰੀਰਕ ਕਰੂਰਤਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸੱਟ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀ ਪਰ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਦਾਗ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਘਟਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇ। ਕੁਝ ਦਾਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਨੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲੁਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਲਗਾਤਾਰ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵਜੋਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਸੰਚਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਧਾਗਾ ਤੋੜਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(ਪੈਰਾ 50)

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪਤੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਛੱਡ ਕੇ ਪਤੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੋਂ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਂਝੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪ੍ਰਣਾਲੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਹਰ ਦਿਨ ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦੀ ਤਰੀਕ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਇਮਤਿਹਾਨ ਘਟਣ ਲੱਗਦੇ ਹਨ, ਹਾਰਨ ਲੱਗ ਜਾਂਦੇ ਹਨ।

ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਚਮਕ ਜਦੋਂ ਆਪਸ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਸਮਰੂਪਤਾ ਪ੍ਰਬਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਮੂਹਿਕ ਯਤਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

(ਪੰ: ੫੨)

ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ ਹਨ ਜੇ ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਮੇਲ ਕਾਰਨ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਆਇਆ ਸੀ। ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਵਿਆਹ ਦਾ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਦੇ ਜਨਮ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਪੈਰੈਂਟਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਲਗਭਗ ਇੱਕ ਸਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੀ, ਇਹ ਇੱਕ ਲੰਬਾ ਰਾਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫਾਈ ਲਿਆਉਣ ਲਈ। ਹਰ ਕੋਈ ਹਉਮੈਵਾਦੀ ਹੈ ਪਰ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਬਲ ਹੁੰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ।

(ਪੰ: ੫੩)

ਅੱਗੋਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫਾਈ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ। ਦੋਵੇਂ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ ਪਰਿਵਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਰੱਜੇ-ਪੁੱਜੇ ਹਨ ਪਰ ਮਨੁੱਖੀ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇ ਭਾਰ ਤੋਂ ਉਪਰ ਮਾਪਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਵਿਆਹ ਦੇ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦੇ, ਇਸ ਲਈ ਵਿਦਵਤਾ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਆਈ। ਪਤਨੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੋਹਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦੇ ਸਹੀ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ.

(ਪੰ: ੫੩)

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਇਹ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਆਖਰਕਾਰ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁਦ ਖੋਲ੍ਹਣ

ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤਫਿਹਿਮੀਆਂ, ਬਦਸਲੂਕੀ, ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ-ਉਕਸਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਪੋਰੇਟ ਦੇ ਹੋਰ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹਿੱਤ। ਇਹ ਸਭ ਕਿਸ ਲਈ ਹੈ? ਆਪਣੀ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਢਿੱਲਾ ਕਰਨ ਲਈ, ਵਿਅਕਤੀਤਵ ਨੂੰ ਘੱਟ ਕਰਨ ਲਈ, ਕਦੇ ਸਮਾਜ ਵਿੱਚ ਇੱਜ਼ਤ ਕਮਾਉਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਉਹ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਇਹ ਅਜੀਬ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਕਈ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਦ

ਜਦੋਂ ਸੰਤਾਨ ਬੰਨ੍ਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਅਜਿਹੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਗੁਣਾ ਨਵੀਆਂ ਉਚਾਈਆਂ ਨੂੰ ਛੂਹਦਾ ਹੈ ਪਰ ਗੁਣਾ ਦੀ ਖੇਡ ਖੇਡਣ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਔਰਤ ਦਾ ਦਰਜਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ? ਕੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਲੋੜੀਂਦੇ ਬਟਨ ਦਬਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਮਸ਼ੀਨ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ? ਖੈਰ: ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਫੜਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ-22 ਗਠਨ- ਕੋਣ ਸੱਚਾ ਹੈ- ਕੋਣ ਝੂਠਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਨਾਲ ਜੁੜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਬੰਧਨ ਅਜੇ ਵੀ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦਾ ਜਨਮ। ਖੰਭਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਨਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਅਤੇ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਬੰਧਨ (ਬੱਚੇ) ਲਈ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿੱਧੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਏਕੀਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਰੰਟ ਜ਼ਰੂਰ ਵਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸ਼ਾਰਟ ਸਰਕਟਿੰਗ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਢੁਕਵੀਂ ਸਿੱਖਿਆ, ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰੀਲੇਅ ਰੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਖੇਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਟੋਪੀ ਦੇ ਬੂੰਦ ਨਾਲ ਟੁੱਟਣ ਅਤੇ ਬਣਨ ਵਾਲੀ ਯੂਨੀਅਨ ਟੁੱਟ ਨਾ ਜਾਵੇ ਪਰ ਕੰਬਣੀ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

(ਪੰ: ੫੫)

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਹਰਮਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਐਡਵੋਕੇਟ ਦੇ ਨਾਲ ਏ.ਕੇ.ਚੋਪੜਾ, ਸੀਨੀਅਰ ਐਡਵੋਕੇਟ ।

ਜਵਾਬਦੇਹੀ ਵੱਲੋਂ ਐਡਵੋਕੇਟ ਆਰ.ਐਸ.ਰੰਧਾਵਾ ।

ਨਿਰਣਾ

ਜੇ. ਐਸ. ਨਾਰੰਗ, ਜੇ.

(1) 26 ਨਵੰਬਰ, 1978 ਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਅਨੰਦ ਕਾਰਜ ਸਮਾਰੋਹ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸਿੱਖ ਰੀਤੀ-ਰਿਵਾਜਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ;theipitionercrep ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਵਿਆਹ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੰਪੰਨ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਭਾਵ ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡੀ ਲੜਕੀ ਦਾ ਨਾਮ ਮਨਸ਼ਰਨ ਕੌਰ ਖਾਂਬਾ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਜਨਮ 29 ਮਾਰਚ 1981 ਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਬੱਚੇ ਦਾ ਜਨਮ 25 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਗੁਰ ਸਿਮਰਨਜੀਤ ਸਿੰਘ ਖਾਂਬਾ ਦੇ ਨਾਮ ਨਾਲ ਹੋਇਆ। , 1986 ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਤਲਾਕ ਦੇ ਹੁਕਮ ਰਾਹੀਂ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ 2 ਮਾਰਚ 1993 ਨੂੰ ਪਤਨੀ ਭਾਵ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਵੱਲੋਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਤੀ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਜ਼ੁਲਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਕਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਹੈ

ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਲੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(2) ਸਾਰੇ ਇਲਜ਼ਾਮ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਹੀ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਸਮੇਤ ਉਸ ਦੀਆਂ ਭੈਣਾਂ

ਨੇ ਦਾਜ ਵਿੱਚ ਕਾਰ ਨਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਤਾਅਨੇ ਮਾਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਕਿ ਪਤੀ ਇੱਕ ਪਤਲੀ ਅਤੇ ਸੋਹਣੀ ਲੜਕੀ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਲਈ ਸਹਿਮਤੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਉਮੀਦ ਨਾਲ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦਾਜ ਵਿੱਚ ਕਾਰ ਮਿਲ ਜਾਵੇਗੀ। ਇਹ ਵੀ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹਨੀਮੂਨ ਟ੍ਰਿਪ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੰਟਰੋਲ 'ਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਹਿੰਮਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਛੁੱਟੀ 'ਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗ ਸਕੇ। ਵਿਆਹ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕਸ਼ਮੀਰ ਫੇਰੀ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਸਿਰਫ਼ ਚਾਰ ਦਿਨ ਹੀ ਰੁਕੇ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਸ਼ਮੀਰ ਜਾਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਲਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਜੋੜੇ ਦੀ ਕਾਰ ਸੀ। - ਵਾਪਸ ਦਿੱਲੀ। ਇਹ ਵੀ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ - ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਮਾੜਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ, ਜੋ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੇ ਸਨ, ਨੂੰ ਟੈਲੀਫੋਨ ਕਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਦੌਰਾ ਕਰੋ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਬੇਚੈਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਅਣਚਾਹੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਕਰਵਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਬਹੁਤ ਸ਼ਿਆਦਾ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਦਬਾਅ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ ਜੀ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਉਦਾਸ ਮੌਕੇ 'ਤੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲੁਧਿਆਣਾ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦੀ ਇਕ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਦੇ ਵਿਆਹ ਸਮੇਂ, ਜੋ ਕਿ ਸਾਲ 1980 ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਕਾਰ 'ਚ ਲੈਣ ਆਏ ਸਨ ਤਾਂ ਵਿਆਹ 'ਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਨੂੰ ਉਪਰੋਕਤ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਦੋ ਸੈੱਟ ਅਤੇ ਚੂੜੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਪਹਿਨਣ ਲਈ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਦੋਸਤ ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿੱਜੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸੱਦਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਉਸ ਸਮੇਂ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਸਾਢੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਸੀ ਪਰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸ ਨੂੰ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਯਾਤਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਹ

ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੱਕ ਦਿੱਲੀ ਵਾਪਸ ਨਾ ਜਾਣਾ। ਇਹ ਸਾਲ 1981 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਪਤੀ ਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਨੂੰ ਇਕੱਲੀ ਰੇਲਗੱਡੀ ਰਾਹੀਂ ਦਿੱਲੀ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਤੀ ਕੋਲ ਉਸ ਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਤੋਂ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ। ਅੱਠ ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ ਡਾਕਟਰਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ, ਉਹ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਸਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਹੀ ਰੁੱਖਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਕਿ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਇੱਕ ਕੰਨਿਆ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਹੈਰਾਨੀ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਬੱਚੇ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਅਤੇ ਹੋਰ ਚੀਜ਼ਾਂ ਭੇਜਣ ਦੀ ਕੀ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮਨ ਵਿੱਚ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਾਪਸ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦੇ ਸਨ।

(3) ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੌਰਾਨ ਟਾਈਪੋਗਰਾਫੀਟਿੰਗ ਦੀ ਸਿਖਲਾਈ ਲੈਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਬਿਜ਼ਨਸ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਅਤੇ ਅਕਾਊਂਟੈਂਸੀ ਦਾ ਕੋਰਸ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ, ਉਸਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਕੋਈ ਚਿੱਠੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸਨੇ ਉਸਨੂੰ ਬੱਚੇ ਲਈ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਤੋਹਫ਼ਾ ਭੇਜਿਆ। ਬੱਚੇ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਜਨਮ ਦਿਨ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਮਨਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਮੌਕੇ ਨਾ ਤਾਂ ਬੱਚੇ ਦੇ ਪਤੀ/ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਨੇ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਕੀਤੀ।

(4) ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਰਜ਼ਾਮੰਦੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿਚਲੇ ਸ਼ੌਂਕਿਆਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਹਿਣ ਲਈ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਸੁਚਾਰੂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਇਕ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ। ਉਕਤ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ, ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਬਣੀ ਸੀ ਕਿ ਬੱਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਪਰਿਵਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਫੰਡ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਏ ਸਨ ਪਰ ਕੋਈ ਸੁਤੰਤਰ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਨਹੀਂ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਰਨੀਚਰਿੰਗ ਲਈ ਮਿਲੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਚੁੱਪ-ਚੁਪੀਤੇ ਜੇਬ ਵਿੱਚ ਪਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇਕ ਕਮਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਸੈੱਟ ਫਰਨੀਚਰ ਕਰਨ ਲਈ ਜੇ ਫੰਡ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਫਰਨੀਚਰਿੰਗ ਲਈ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਕਾਰ ਨੂੰ ਖਰਚਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ

ਮਾਮਲਾ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਦਿੱਲੀ ਆਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਅਤੇ ਦੋਸਤ ਸ਼੍ਰੀ ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪਾਹਵਾ ਵੀ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਬੱਚੇ ਦੀ ਉਮਰ ਡੇਢ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਨਵੰਬਰ 1982 ਵਿੱਚ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇਖਿਆ ਜਦੋਂ ਉਸਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਗਹਿਣੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸ੍ਰੀ ਆਈ.ਐਸ. ਪਾਹਵਾ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿਚ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਗੱਲ ਇੱਥੇ ਨਹੀਂ ਰੁਕੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਆ ਕੇ ਝਗੜੇ ਨੂੰ ਖਤਮ ਕਰਨ ਲਈ ਕਦਮ ਚੁੱਕੇ ਸਨ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਫਿਰ ਤੋਂ ਇਹ ਸੁਣਨ ਨੂੰ ਮਿਲਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਕੰਨਿਆ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਘਰ ਦੀ ਦੇਖ-ਭਾਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਉਹ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਤਿੰਨ ਤਾਰਾਂ ਵਾਲਾ ਸੋਨੇ ਦਾ ਹਾਰ ਗੁਆਉਣ ਦਾ ਵੀ ਝੂਠਾ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਦਸੰਬਰ, 1982 ਵਿਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਦਾਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਇਕ ਹੋਰ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣਾ ਸੀ ਪਰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣਾ ਇੰਨਾ ਆਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਬੇਸ਼ੱਕ ਕੋਈ ਗਹਿਣਾ ਪਹਿਨਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਵਾਪਸ ਆਈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਵਕੀਲ ਦੀ ਵੱਡੀ ਭੈਣ, ਜੋ ਕਿ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ, ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਆਈ ਹੋਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਣੇਪੇ ਤੱਕ ਉੱਥੇ ਹੀ ਰਹਿਣਾ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਸੱਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਰਜਰੀ ਤੋਂ ਛੁਟਕਾਰਾ ਪਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ, ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਿੱਤੇ ਦੀ ਪੱਥਰੀ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਸਾਰੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਿਮਾਰੀ ਦੀ ਮਦਦ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਵਾਪਰਨ ਵਾਲੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਲਤੀ ਲਈ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਵੀ ਉਹ ਆਪਣੀ ਭਰਜਾਈ ਅਤੇ ਸੱਸ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹੀ ਦੇਰ ਕਰ ਦਿੰਦੀ ਸੀ, ਉਸ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਸਮਝ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ 3 ਮਈ 1984 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਜਵਾਬਦਾਰ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਘਰ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦੇ ਘਰ ਭੱਜਣਾ ਪਿਆ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਸੱਸ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਭੁਲੇਖੇ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਸੀ।

(5) ਨਾਲ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦੇ ਘਰ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ, ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਰੋਸਾ ਦਿਵਾਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਗੁੰਮ ਹੋਏ ਹਾਰ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਾਰ ਦੇ ਲਾਪਤਾ ਹੋਣ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਉਸ ਨੂੰ ਗਹਿਣੇ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਫਿਕਸ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਪਕਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਜੁਲਾਈ, 1984 ਵਿੱਚ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ-

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੋਸਤ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਲੁਧਿਆਣਾ ਆਏ ਪਰ ਮਾਮਲਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸੁਲਝਿਆ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਸਭ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਾਲ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਵਾਰ ਲੁਧਿਆਣਾ

ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਉਹ ਵੀ ਮਾਪਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖਰਚੇ 'ਤੇ।

(6) ਇਹ ਸੀ 1985 ਵਿੱਚ, ਟੀਥੀਪੀਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਦਾਰ ਦੁਬਾਰਾ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਲਈ ਲੁਧਿਆਣਾ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਿਰੋਧ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਉਸਨੇ ਇੱਕ ਲੜਕੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਜਨਮ ਦਾ ਜਸ਼ਨ ਮਨਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪਰ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਜਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਮਨਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਜਨਮ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਾਫੀ ਤੋਹਫ਼ੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਜਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਹਨ। ਸ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਲੋੜੀਂਦੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਇਹ ਸਭ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਵੱਲੋਂ ਲਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਅਤੇ ਦੋਸਤਾਂ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸਮਝ ਆਉਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਦਾਰ ਨੂੰ ਮਹੀਨਾਵਾਰ ਖਰਚੇ ਪੂਰੇ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਹੀ ਬੇਕਾਰ ਰਿਹਾ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਦਾ ਦੂਜੀ ਨੂੰ ਨਾਲ ਵਿਵਹਾਰ ਵੀ ਮਾੜਾ ਸੀ ਅਤੇ ਲੜਕੇ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਦੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਬਾਅਦ ਵੱਡੀ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਜਾਓ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵੱਡੇ ਭਰਾ ਦੇ ਦੋ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿੱਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਲੋੜਾਂ ਤਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਕਰ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਪਰ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਨਾ ਦਿੱਤੇ ਭਾਵੇਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਭਲੇ ਲਈ ਹੀ ਖਰਚ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ ਕਿ ਨਿੱਕਨੇਕਸ ਜੋ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਸਨ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਜਾਂ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਤੋਹਫ਼ਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮਨਾਉਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਜਾ ਰਹੇ ਵਿਆਹ ਜਾਂ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਹ ਵਾਪਸ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾ ਤਾਅਨਾ ਮਾਰਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨਾ ਤਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਲਈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਲਈ ਕੋਈ ਤੋਹਫ਼ਾ ਲੈ ਕੇ ਆਈ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਲਈ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੇਟੇ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮਦਿਨ ਦੀ ਪਾਰਟੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁੱਟਿਆ ਸੀ। ਦੁਬਾਰਾ ਮਈ, 1992 ਦੇ ਅੱਧ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਹੁਸ਼ੰਦ ਨੂੰ ਅਮਰੀਕਾ ਜਾਣਾ ਪਿਆ, ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਕੋਲ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਜੂਨ, 1992 ਵਿੱਚ ਵਾਪਸ ਆਇਆ।

ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਤੀਸਰਾ ਬੱਚਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਥੱਪੜ ਮਾਰਿਆ ਗਿਆ। ਇਹ 1992 ਵਿੱਚ ਸੀ, ਇੱਕ ਵਿਆਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਦਾਰ ਦੇ ਪੈਰੈਂਟਲ ਹਾਊਸ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਬਸ਼ਰਤ ਉਹ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਾਪਸ ਲਿਆਵੇ। ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ 5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਕਿਉਂਕਿ ਉਕਤ ਰਕਮ ਕਾਰ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸੀ।

(7) ਉਪਰੋਕਤ ਕਥਿਤ ਵਿਵਹਾਰ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਡਰ ਪੈਦਾ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਮੰਗੀ ਤਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੀ ਚੀਜ਼ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਪਰ ਆਖਰੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਨੁਕਸਾਨਦਾਇਕ ਸੀ ਭਾਵ। ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਹ ਰੁਪਏ ਲੈ ਕੇ ਆਵੇਗੀ। 5 ਲੱਖ ਜਾਂ ਇਸ ਦੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਦੋ ਵਾਰ ਵਿਆਹ ਕਰਵਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਅਤੇ ਤੋਹਫ਼ੇ ਲਿਆਉਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਦੂਜੀ ਵਾਰ ਵਿਆਹ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਥਾਈ ਡਰ ਦੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਛੱਡਣਾ ਪੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ

ਵਿਆਹ ਦੇ ਮੇਲ ਨੂੰ ਵਿਨਾਸ਼ਕਾਰੀ ਸਾਬਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇਲਾਜ, ਜਦੋਂ ਬੱਚੇ ਵੀ ਵੱਡੇ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਸੁਚੇਤ ਹੋ ਰਹੇ ਸਨ, ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਮਹਿਸੂਸ ਹੋਇਆ ਕਿ ਜੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਉਹ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਤਬਾਹ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਮਾਂ ਨਾਲ ਕੀ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਜੋ ਭਾਸ਼ਾ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸੀ ਉਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਘਟਨਾਵਾਂ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਢੇਰ ਹੋ ਗਈਆਂ ਕਿ ਉਸ ਲਈ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਦੇ ਘਰ ਰਹਿਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੋ ਗਿਆ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਦਾਰ ਨੇ ਦੋ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ-ਇਕ ਆਪਣੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਵੀ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਇਹ 22 ਜਨਵਰੀ 1993 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਿੱਲੀ ਆਏ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਕੂਲ ਬੱਸ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਮਿਲ ਗਈ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਭਾਵ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਜ਼ੁਲਮ ਵੀ।

ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਸਬੰਧ. ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਲਈ ਮਜਬੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਉਸਨੇ ਸੋਚਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ ਚੋਰੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਸਿਰਫ ਇਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵੂਮੈਨ ਸੈੱਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਉਤਸ਼ਾਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਦਾ ਖਦਸ਼ਾ ਸੱਚ ਸਾਬਤ ਹੋਇਆ ਕਿਉਂਕਿ ਜਦੋਂ ਉਹ ਬੱਚਿਆਂ ਸਮੇਤ ਘਰ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਆਈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਗਹਿਣੇ ਆਦਿ ਉਤਾਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਭੱਜ ਗਈ ਹੈ। ਖੁਸ਼ਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਉਸ ਕੁਆਰਟਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਜਿੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਦਾਰ ਬੈਠਾ ਸੀ। ਇਸ ਸਮੇਂ, ਇਸਦੀ ਸੂਚਨਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਸ਼ਾਇਦ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਲੱਭੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਉਣਾ ਪਸੰਦ ਕਰਦੇ ਹਨ।

(8) ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਦਾਇਰ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਰਾਹੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬ ਦੁਆਰਾ ਲਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸਪੈਲ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸਨਮਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਕੁਝ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ। ਉਹ ਸੱਸ ਦਾ ਹਾਲ-ਚਾਲ ਜਾਣਨ ਲਈ ਲੁਧਿਆਣੇ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦਾ ਕੋਈ ਨਾ ਕੋਈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਅਪਰੇਸ਼ਨ ਕਰਵਾਉਣਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦਾ ਸੁਆਗਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਹ ਸੱਸ ਕੋਲ ਗਈ ਸੀ। ਆਪਣੀ ਸੱਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਹਸਪਤਾਲ ਗਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਨੇ ਇਕ ਘੰਟਾ ਬਿਤਾਇਆ ਅਤੇ ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਪਿਤਾ ਵੀ ਹਸਪਤਾਲ ਪਹੁੰਚ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਉਹ ਉੱਥੇ ਕੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦੁਬਾਰਾ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਵਰਤਿਆ. ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕੁਝ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਮਾਂ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਘਰ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਵਾਪਸ ਆ ਗਏ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ 29 ਮਾਰਚ, 1981 ਨੂੰ ਲੜਕੀ ਦੇ ਜਨਮ ਬਾਰੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸੂਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਸਿਰਫ 3/4 ਅਪ੍ਰੈਲ 1981 ਨੂੰ ਹੈ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਇਸ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਭਲਾਈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇੱਕ ਬੱਚੀ ਦੇ ਜਨਮ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਮਾਂ ਅਤੇ ਭੈਣ ਨਾਲ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬੇਸ਼ੱਕ ਕੁਝ ਤੋਹਫੇ ਲੈ ਕੇ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਉਹ ਨਹੀਂ ਸਨ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੀ ਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 2/3 ਘੰਟੇ ਬਿਤਾਏ ਅਤੇ ਇਸ ਸਮੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਬੱਚੇ ਸਮੇਤ ਲਗਭਗ 60 ਦਿਨਾਂ ਬਾਅਦ ਦਿੱਲੀ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇਗਾ।

(9) ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ ਅੰਬਾਲਾ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ 'ਮਾਮਾ' ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਗਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਹਟ ਕੇ ਸੁਤੰਤਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਭਰਾ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਸੁਤੰਤਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸਥਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਉਸਦਾ ਸਵਾਗਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਅਪਮਾਨ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਦੀਆਂ ਨਜ਼ਰਾਂ ਵਿੱਚ ਨੀਵਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਾਜ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਜੋ ਤਾਂ ਹੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਜੇਕਰ ਉਹ ਸੁਤੰਤਰ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੋਵੇ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਉਦਾਸੀਨ ਰਵੱਈਏ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਬਹਿਸ ਹੋਈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਚਾਚੇ ਨੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਉਦਾਸੀਨ ਰਵੱਈਏ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਲ। ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਭੇਜਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬੱਚੇ ਦੇ ਵਡੇਰੇ ਹਿੱਤ ਅਤੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਸਦਭਾਵਨਾ ਬਣਾਈ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਪਿਊਰਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਨਾਲ ਲੈ ਕੇ ਲੁਧਿਆਣਾ ਗਏ ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਦੁਬਾਰਾ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ। ਐਸ ਪਾਹਵਾ ਅਤੇ ਡਾ: ਕਰਤਾਰ ਸਿੰਘ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਨਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਵੀ ਖਿੱਚਿਆ ਸੀ। ਅਖੀਰ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਮੁਆਫੀ ਮੰਗੀ ਅਤੇ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਐਤਵਾਰ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕੀਤਾ। ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲੁਧਿਆਣਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਲੜਕੀ ਸਮੇਤ ਦਿੱਲੀ ਲੈ ਆਇਆ। ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਸਹਿਮਤੀ ਬਣੀ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਵੰਡ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ੀ ਮਕਾਨ ਵਿਚ ਵੰਡ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਵੰਡ ਦਾ ਹੁਣ ਤੱਕ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨਾਲ ਕਦੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਕੋਈ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਬੇਤੁਕੇ ਹਨ। ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸੋਨੇ ਦੇ ਹਾਰ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਉਸ ਨੇ ਖੁਦ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਹਾਰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਉਸ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣਾ ਭੁੱਲ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਸੀ।

ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੋਨੇ ਦਾ ਹਾਰ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸੁੱਟ ਦਿੱਤਾ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਚੋਰੀ ਕਰ ਲਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਲੀ ਸਥਿਤ ਘਰ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਾਮਾਨ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸ ਦੇ ਤਾਲੇ ਅਤੇ ਚਾਬੀ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ. ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਕਮਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਘਰੇਲੂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ/ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਦਰਅਸਲ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਲਈ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਨੌਕਰਾਣੀ ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਬੱਚਿਆਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਫਿਕਸਡ ਡਿਪਾਜ਼ਿਟ ਰਸੀਦਾਂ ਬਣਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਬੀਮਾ ਪਾਲਿਸੀਆਂ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਲਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਨਾਮਜ਼ਦ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਕਰੋੜਾਂ ਰੁਪਏ ਦੀ ਪਾਲਿਸੀ ਲਈ ਗਈ ਹੈ। 4 ਲੱਖ ਇਹ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਕਦੇ ਤੀਜੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕੀਤੀ ਸੀ ਜਾਂ ਕਦੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। 5 ਲੱਖ, ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਇੰਨਾ ਵਧੀਆ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਕਿਸਮ ਦਾ ਪੈਸਾ ਉਧਾਰ ਦੇਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ। ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਪੈਸੇ ਵਸੂਲਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਮਹਿਲਾ ਅਪੈਰਾਥ ਸੈੱਲ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਭਰਾ ਤੋਂ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਵੰਡ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ, ਮਾਤਾ ਅਤੇ ਭਰਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਧਮਕੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

(10) ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਤੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਇਆ। ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ 'ਤੇ, ਇਹ ਮੁੱਦਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਾਲਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਮੁੱਦਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(11) ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਜੁਬਾਨੀ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸ. ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪਾਹਵਾ ਨੂੰ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-2, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-3 ਵਜੋਂ ਸ੍ਰੀ ਐਮ.ਐਸ. ਭੋਗਲ, ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-4 ਵਜੋਂ ਸ੍ਰੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ, ਅਤੇ ਪੀ.ਡਬਲਿਊ.-5 ਵਜੋਂ ਸ੍ਰੀ ਧਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਭੋਗਲ।

(12) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਰਡਬਲਯੂ-2, ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਹਰਜ ਬਜਾਜ ਨੂੰ ਆਰਡਬਲਯੂ-3 ਅਤੇ ਸ੍ਰੀ ਕੁੰਦਨ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਆਰਡਬਲਯੂ-4 ਵਜੋਂ ਵੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕੀਤੀ।

(13) ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਗਵਾਹੀ ਦੇ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਕਥਿਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਛੋਟਾ ਭਰਾ ਇੱਕੋ ਘਰ ਵਿੱਚ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿ ਰਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਵੀ ਪਹਿਲੀ ਮੰਜ਼ਿਲ ਵਿੱਚ ਸਾਂਝੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਸਾਧਾਰਨ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸਹੁਰਿਆਂ 'ਤੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕੋਈ ਖਾਸ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਬਣਦਾ ਦਾਜ ਨਾ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਗਾਲ਼ਾਂ ਕੱਢੀਆਂ

ਗਈਆਂ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇੱਕ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਇੱਕ ਕਾਰ ਦੀ ਉਮੀਦ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਉਮੀਦ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਟੁੱਟ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪਟੀਸ਼ਨ 'ਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਿਆਂ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧੀ ਦੇ ਜਨਮ ਦੀ ਸੂਚਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਉਸ ਦੇ ਸਹੁਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪੱਤਰ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਪੱਤਰ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਨਵ-ਜੰਮੀ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਦੇਖਣ ਲਈ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਇਆ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬੰਗਲੌਰ ਵਿਖੇ ਬਿਜ਼ਨਸ ਐਡਮਿਨਿਸਟ੍ਰੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਅਕਾਊਂਟੈਂਸੀ ਵਿੱਚ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਵੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਕੰਪਨੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਨਾ ਤਾਂ ਮਿਤੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੀ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ/ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਬੰਗਲੌਰ ਗਈ ਸੀ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕੀ ਨਵੇਂ ਜਨਮੇ ਬੱਚੇ ਦੀ ਦੇਖਭਾਲ ਲਈ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਉਸ ਦੇ ਨਾਲ ਬੰਗਲੌਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਾਮਾ ਸ਼੍ਰੀ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਘਰ 'ਚਾਚਾ' ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੀਟਿੰਗ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਹੋਰ ਮੀਟਿੰਗ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਦੇ ਘਰ ਹੋਈ। ਇਸ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਵੀ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ ਪਰ ਕੋਈ ਫਲਦਾਇਕ ਉਦੇਸ਼ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੀ ਆਈਐਸ ਪਾਹਵਾ, ਇੱਕ ਪਰਿਵਾਰਕ ਦੋਸਤ ਦੀ ਸ਼ਮੂਲੀਅਤ ਨਾਲ ਸੁਲਝ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਨਵੰਬਰ 1982 ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਚਲੀ ਗਈ

ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਮੇਤ ਉਸਦੇ ਸਹੁਰੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਮਿਲੇ। ਇਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦਾ ਡੱਬਾ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦੇ ਡੱਬੇ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹਾਰ ਗਾਇਬ ਹੈ। ਇਹ ਝੂਠਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਹਾਰ ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਹਾਰ ਦੋਖਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੀ ਸੱਸ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਉਸ ਨੂੰ ਤਾਅਨੇ ਮਾਰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨਾਲ ਝਗੜਾ ਕਰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਮਾਮੂਲੀ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਖੁਲਾਸਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ 3 ਮਈ, 1994 ਨੂੰ ਸੀ (ਇਸ ਤਾਰੀਖ ਨੂੰ ਜਿਹੜਾ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਸਹੀ ਮਿਤੀ 3 ਮਈ, 1984 ਦੱਸੀ ਗਈ ਹੈ) ਉਸਦੀ ਸੱਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸਦੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਕਰੇਗੀ। ਉਸਦਾ ਪੁੱਤਰ ਭਾਵ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਪਤੀ, ਜਿਵੇਂ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਵੇਗਾ। ਉਹ ਇੰਨੀ ਡਰ ਗਈ ਕਿ ਉਹ ਸਹੁਰੇ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਦੇ ਘਰ ਚਲੀ ਗਈ ਅਤੇ ਮੌਕਾ ਮਿਲਣ 'ਤੇ ਉਸ ਦਾ 'ਚਾਚਾ' ਅਤੇ 'ਚਾਚੀ' ਉਥੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸ਼੍ਰੀ ਆਈਐਸ ਪਾਹਵਾ ਨਾਲ ਟੈਲੀਫੋਨ 'ਤੇ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨਾਲ ਵੀ ਸੰਪਰਕ ਕੀਤਾ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ 'ਚਾਚਾ' ਦੇ ਸਬਰ ਸਦਕਾ, ਸ਼੍ਰੀ ਆਈ.ਐੱਸ. ਪਾਹਵਾ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੀ ਗਣਪਤੀ ਦਿੱਲੀ ਪਹੁੰਚੇ ਅਤੇ ਸ਼ਾਮ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਘਰ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਤੰਗ ਨਹੀਂ ਕਰਨਗੇ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਖਰਚੇ ਲਈ ਕੋਈ ਪੈਸਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਅਜਿਹੇ ਖਰਚਿਆਂ ਲਈ ਹਰ ਸਮੇਂ ਪੈਸੇ ਦਿੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਲੈਂਦਾ ਸੀ। ਉਹੀ ਉਸ ਤੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ 25 ਫਰਵਰੀ, 1986 ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਦੇ ਸਹੁਰਿਆਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਵਿੱਚ ਬੇੜੇ ਸਮੇਂ ਲਈ ਸੁਧਾਰ ਹੋਇਆ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਨੇ ਕੁੱਟਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਸਬੰਧੀ ਨਾ ਤਾਂ ਕੋਈ ਮਿਤੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਠੋਸ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਇਹ ਕਿੱਥੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਕਿੰਨੇ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਪੈਸੇ ਖੋਹ ਲਏ ਗਏ ਹਨ। . ਦੱਸਿਆ

ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਲ 1992 ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। 5 ਲੱਖ ਤਾਂ ਕਿ ਉਹ ਇੱਕ ਮਾਰੂਤੀ-1000 ਖਰੀਦ ਸਕੇ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕੁਝ ਸੌਦੇ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਰਕਮ ਹੱਦ ਤੱਕ ਘੱਟ ਰਹੀ ਹੈ।

ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਹ ਬਿਨਾਂ ਪੈਸੇ ਦੇ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ, ਉਸ ਨਾਲ ਬੁਰਾ ਸਲੂਕ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਲਗਭਗ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਕੁੱਟਿਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਸਹੁਰੇ ਤੋਂ ਡਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਅਤੇ ਸਵੈਮਾਣ ਲਈ ਖਤਰਾ ਸੀ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ 19 ਜਨਵਰੀ 1993 ਨੂੰ ਦੋ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ, ਇੱਕ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਆਪਣੇ 'ਚਾਚਾ' ਨੂੰ ਅਤੇ ਉਕਤ ਪੱਤਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਕਾ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਲ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ. A2. ਉਸ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 'ਵੂਮੈਨ ਸੈੱਲ ਫਾਰ ਡ੍ਰਾਈਮਜ਼ ਵਿਰੁਧ ਵੂਮੈਨ' ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੀ ਕਾਪੀ ਸਾਬਕਾ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। A3 ਪਰ ਉਤਪਾਦਨ ਦੇ ਢੰਗ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਸੋਨੇ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਚੋਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪੁਲਿਸ ਸਟੇਸ਼ਨ ਹੌਜ਼ ਖਾਸ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਆਖਰਕਾਰ ਉਕਤ ਰਿਪੋਰਟ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦੋਖਿਆ ਕਿ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਦਾ ਮਾਹੌਲ ਖਰਾਬ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਲਈ ਘਰ ਛੱਡਣਾ ਠੀਕ ਸਮਝਿਆ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਉਹ 23 ਜਨਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਆ ਗਈ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨਾਲ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਰੀਰਕ, ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਮਨੋਵਿਗਿਆਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟੁੱਟ ਗਈ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਆਪਣੀ ਜਾਨ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਲਈ ਖਤਰਾ ਹੈ।

(14) ਉਸ ਵਿੱਚ (ਹਰਕਸ਼ਾਸ-ਐਗਜ਼ਾਮੀਨੇਸ਼ਨ ਸ਼ੀਟ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਤੋਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਾਜ ਵਜੋਂ ਕੀ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਹੋਰ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਗਿਆਨ ਵਿੱਚ ਹੈ) ਉਸਨੇ ਅਸਮਰੱਥਾ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਦੇ ਵਿਆਹ 'ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਰਕਮ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਚਾਰ ਚੂੜੀਆਂ, ਇੱਕ ਮੋਤੀ ਦਾ ਸੈੱਟ, ਇੱਕ ਸੋਨੇ ਦਾ ਕਿਮਰਾ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਲਈ ਛੇ ਮੁੰਦਰੀਆਂ ਅਤੇ ਕੁੱਲ ਸੋਨਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ 20 ਤੋਂ 22 ਤੋਲੇ ਸੋਨੇ ਦਾ ਮੁੱਲ ਉਸ ਸਮੇਂ 700 ਰੁਪਏ ਪ੍ਰਤੀ ਤੋਲਾ ਸੀ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਕੋਲ ਦੋ ਅਬੈਸਡਰ ਕਾਰਾਂ, ਇੱਕ ਲੈਬਰੇਟਾ ਸਕੂਟਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਇਲ ਐਨਫੀਲਡ ਮੋਟਰਸਾਈਕਲ ਸੀ। ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਦੇ ਘਰ ਰਾਮੂ ਨਾਮ ਦਾ ਇੱਕ ਹੀ ਨੌਕਰ ਸੀ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਅਤੇ ਧੀ ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਹੌਜ਼ ਖਾਸ ਦੇ ਮੀਡੋ ਬਰੁੱਕ ਸਕੂਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸਿੱਖਿਆ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਗੁਰੂ ਹਰਿਕ੍ਰਿਸ਼ਨ ਪਬਲਿਕ ਸਕੂਲ, ਵਸੰਤ ਵਿਹਾਰ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਟੀ ' ਉਸਦੀ ਧੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰ ਸੀ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਆਪਣੀ ਕਲਾਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਤਿੰਨ ਸਥਾਨਾਂ 'ਤੇ ਰਹੀ ਸੀ।

(15) ਸ੍ਰੀ ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪਾਹਵਾ, ਪੀ.ਡਬਲਯੂ.2 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸੁਲਾ-ਸਫਾਈ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਭੀਖ ਮੰਗੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਸ੍ਰੀ ਗਣਪਤੀ ਸ਼ਰਮਾ ਵੀ ਸਨ (ਉਸਨੂੰ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ)। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦਾ 1947 ਤੋਂ ਕਰੀਬੀ ਦੋਸਤ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਪਿਤਾ ਉਸ ਕੋਲ ਇਕੱਠੇ ਹੀ ਆਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮੁਆਫੀ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(16) ਸ੍ਰੀ ਐੱਮ.ਐੱਸ. ਭੋਗਲ, PW3 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪਾਹਵਾ ਨੇ ਤੁਰੰਤ ਸੁਧਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਈਐਸ ਪਾਹਵਾ ਅਤੇ ਗਣਪਤੀ ਸ਼ਰਮਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਗਏ ਸਨ। ਆਪਣੀ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਆਹ 'ਤੇ ਕਿੰਨੀ ਰਕਮ ਖਰਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ 'ਤੇ ਹੋਏ ਖਰਚੇ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਉਹ ਨਹੀਂ ਲਿਆਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਰਿਟਰਨ 'ਚ ਖਰਚੇ ਵੀ ਦਿਖਾਏ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਨਹੀਂ ਪਤਾ ਕਿ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਰਿਟਰਨ 'ਚ ਕਿੰਨਾ ਖਰਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿੰਨਾ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਹ ਉਸ ਦੁਕਾਨ ਦਾ ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ ਜਿੱਥੋਂ ਦਾਜ ਵਜੋਂ ਦਿੱਤਾ ਕਥਿਤ ਫਰਨੀਚਰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਖੁਦ ਨੇ ਖਰੀਦਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਆਪ, ਉਸਦੇ ਭਰਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਝਿੜਕਿਆ ਸੀ।

(17) ਸ੍ਰੀ ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ PW4 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਦੇ ਭੋਗ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਮਾ ਹਾਜ਼ਰ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਦੇਹ ਨਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸਹੁਰੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਚੰਗਾ ਵਿਹਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਵਾਹ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਭੇਦ - ਭਾਵ ਨਹੀਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਇਮਤਿਹਾਨ-ਇਨ-ਚੀਫ਼ ਵਿਚ ਬਿਆਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਮਾਤਾ ਤੋਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(18) ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਸ੍ਰੀ ਧਨਵੰਤ ਸਿੰਘ ਭੋਗਲ PW5 ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ। ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਧੀ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮੁਸੀਬਤ ਵਿਚ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਾ ਪਤੀ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਲੜਕੇ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ 10 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਰ ਖਰੀਦਣ ਅਤੇ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ 5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦਿੱਤੇ। ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸਹੀ ਹਵਾਈ ਕਿਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਦਾ ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਿਰਾਇਆ ਇਕਮੁਸ਼ਤ 6000 ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਭਰਾ ਨੂੰ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਜਿਰ੍ਹਾ ਵਿਚ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਜੇਬ ਖਰਚ ਲਈ ਜਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਖਰੀਦੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਸਟੇਸ਼ਨਰੀ ਲਈ ਮਨੀ ਆਰਡਰ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਰਕਮ ਨਹੀਂ ਭੇਜੀ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਰਕਮ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰ ਦੁਆਰਾ ਨਕਦ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਜੋ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਇਆ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਦੱਸਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਿਨੇ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਦੇ ਭੋਗ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਉਸ ਦੇ ਮਾਮੇ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਪਰੋਕਤ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

“.....ਇਤਿਸ਼ਾਸਥਾਪਤ ਭੋਗ ਸਮਾਰੋਹ y ਹਾਜ਼ਰੀ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ, ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਉਸਦੇ ਮਾਮੇ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਅਜੀਤ ਸਿੰਘ ”

(19) ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸਾਬਕਾ. A3 ਸਤੀਸ਼ ਢਾਂਡਾ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਉਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਹੱਥੀਂ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਬਾਰੇ ਸਹੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੀ ਹੱਥ ਲਿਖਤ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸਦੇ ਦਸਤਖਤਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਤੀਸ਼ ਢਾਂਡਾ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਲਈ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਉਸ ਦੁਆਰਾ

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਹਿਣ 'ਤੇ ਲਿਖੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਸੁਝਾਅ ਜਾਂ ਬਿਆਨ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸਾਬਕਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ A3 ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਦਸਤਖਤ ਜੋੜ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਕਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸਤੀਸ਼ ਢਾਂਡਾ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਸਬੂਤ ਦਾ ਤਰੀਕਾ ਅਸਪਸ਼ਟ ਰਿਹਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਦੀ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨੀ 'ਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਟੀਵੀ ਸੈੱਟ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਕੀਮਤ 1000 ਰੁਪਏ ਸੀ। 11,000 ਅਤੇ ਇੱਕ ਵੀ.ਸੀ.ਆਰ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਕਦ ਰਾਸ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ

ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਛੋਟੇ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਨੇ ਜਿਹੜਾ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੋਈ ਗਹਿਣਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਨਵੰਬਰ, 1980 ਤੋਂ ਨਵੰਬਰ, 1982 ਤੱਕ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਮਈ, ਜੂਨ ਅਤੇ ਜੁਲਾਈ 1984 ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਰਹੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੀ ਗੱਲ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਘਰੋਂ ਬਾਹਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕੁੱਟਿਆ ਗਿਆ।

(20) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਤੋਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ।

(21) ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ RW1 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਖੁਦ ਦੇ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਗਵਾਹਾਂ ਦੇ ਬਕਸੇ ਵਿੱਚ ਕਦਮ ਰੱਖਿਆ। ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਘਰ ਵਿੱਚ ਪਰਿਵਾਰ ਰਹਿ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਮੈਸਰਜ਼ ਕੇ.ਐਸ. ਖਾਂਬਾ ਐਂਡ ਸੰਨਜ਼ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਚਲਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਰਡਵੇਅਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿੱਚ ਭਾਈਵਾਲ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਮਾਰਤ ਜਿੱਥੇ ਦੁਕਾਨ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ ਹੈ। ਇੱਕ ਵਪਾਰਕ ਇਮਾਰਤ ਹੈ ਜੋ ਦੁਬਾਰਾ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੈ। ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਖ਼ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਇਸ਼ਤਿਹਾਰ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਘਰ ਗਏ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਬਾਰੇ ਵੀ ਪਤਾ ਲੱਗਾ। ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਵਿਆਹ ਦੀ ਰਸਮ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਦੀ ਮੌਤ 11 ਨਵੰਬਰ, 1978 ਨੂੰ ਹੋ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਵਿਆਹ ਦੀ ਤਰੀਕ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਵੀ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁਲਤਵੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਤੈਅ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਹੀ ਸੰਪੰਨ ਹੋਇਆ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਸਾਦਾ ਵਿਆਹ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਲੋਕ ਬਰਾਤ ਵਜੋਂ ਲੁਧਿਆਣਾ ਗਏ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੀ ਇੱਛਾ ਸੀ ਕਿ ਨਵ-ਵਿਆਹੁਤਾ ਜੋੜਾ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦਾ ਆਸ਼ੀਰਵਾਦ ਲੈਣ ਲਈ ਦਰਬਾਰ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ। ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਹਨੀਮੂਨ ਲਈ ਕਸ਼ਮੀਰ ਦਾ ਦੌਰਾ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਦੋਵੇਂ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਰੁਕ ਕੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਲਈ ਉਤਰੇ ਅਤੇ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਤੋਂ ਫਲਾਈਟ ਲੈ ਕੇ ਕਾਰ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਦਿੱਲੀ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਸਬੰਧਾਂ ਲਈ ਕੁਝ ਲੇਖ ਖਰੀਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਸ਼ਮੀਰ ਜਾਣ ਦਾ ਇੰਤਜ਼ਾਮ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੋਵੇਂ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਘਰ ਦੀ ਦੂਸਰੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਰਹਿਣ ਲੱਗ ਪਏ ਜੋ ਬਿਲਕੁਲ ਆਜ਼ਾਦ ਸੀ। ਦੂਜੀ ਮੰਜ਼ਿਲ 'ਤੇ ਦੋ ਕਮਰਿਆਂ ਦੀ ਹੋਂਦ

ਮਿਉਂਸਪਲ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ, ਦਿੱਲੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਾਂਕਣ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸਾਬਕਾ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। DW1/A. ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਦੇਖਭਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਭਾਵ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਜੀਜਾ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਪੈਸੇ ਮੰਗੇ ਸਨ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਉਹੀ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਪਰ ਪੈਸੇ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਨਾ-ਨਾਨੀ

ਨੇ ਵੀ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਤੋਂ ਮਲੇਸ਼ੀਆ ਤੋਂ ਭਾਰਤ ਆਉਣ 'ਤੇ ਪੈਸੇ ਲਏ ਸਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਰਕਮ ਵਾਪਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਜਾਂ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਦੇ ਵੀ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਕੁੱਟਿਆ ਜਾਂ ਤਾਅਨਾ ਮਾਰਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਦਾਜ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਵਸਤੂ ਨਾ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਉਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਕਹਿਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪ ਬਹੁਤ ਚੰਗੀ ਕਮਾਈ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਲੇਖ ਜਾਂ ਕੋਈ ਮਦਦ ਮੰਗਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਇੱਛਾ ਅਤੇ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਖਰਚ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵੀ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੇ ਕਦੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਨਿੱਜੀ ਖਰਚਾ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦਿੱਤੇ ਸਨ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਲੇਖ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹੜੇ ਲੇਖ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੋਨੇ ਦੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਪੰਜ ਸੈੱਟ ਦਿਖਾਉਣ ਤਾਂ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਮਾਣ-ਸਨਮਾਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਬਿਰਾਦਰੀ ਵਿੱਚ ਵਧੇ। ਸੈੱਟ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਰਹੇ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਦੀ ਮੌਤ ਸਮੇਂ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਉਸਦੇ ਮਾਮੇ, ਅੰਤਿਮ ਸੰਸਕਾਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਅਤੇ ਭੋਗ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਲੁਧਿਆਣਾ ਗਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਭੋਗ ਸਮਾਗਮ ਤੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਹੀ ਰਹੀ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਾਫੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਗਹਿਣੇ ਅਤੇ ਸੂਟ ਲੈ ਲਏ ਸਨ। ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਦੇ ਲਾੜੇ-ਲਾੜੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਰਮਿਆਨ ਕਿਸੇ ਅਣਚਾਹੇ ਕਾਰਨ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਕੋਲ ਹੈ

ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵਜੋਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਲਾੜਾ-ਲਾੜੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵਿਆਹ ਦੀ ਪੇਸ਼ਕਸ਼ ਨੂੰ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਵੱਲੋਂ ਉਸ 'ਤੇ ਦਬਾਅ ਪਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਰ ਲਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਕੋਈ ਲੜਕਾ ਬੱਚਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਸਹੁਰੇ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਤੋਂ ਵੱਖਰੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦਾ ਸੁਝਾਅ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰ ਸੀ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀਆਂ ਨੂੰਹਾਂ ਨੂੰ ਘਰ ਵਿੱਚ ਮਾਮੂਲੀ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਲੁਧਿਆਣਾ ਤੋਂ ਇਸ ਬਹਾਨੇ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਗਰਭ ਅਵਸਥਾ ਕਾਰਨ ਆਰਾਮ ਕਰਨ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗਰਭ ਧਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਡਾਕਟਰ ਸਰੋਜ ਲੇਖਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਉਸਦੇ ਨਰਸਿੰਗ ਹੋਮ ਵਿੱਚ ਮੈਡੀਕਲ ਜਾਂਚ ਕਰਵਾਇਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਨੇ ਜਣੇਪੇ ਦੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਮਿਤੀ ਵੀ ਦੱਸੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਡਾਕਟਰੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਆਉਂਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਠੀਕ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਪਹਿਲੇ ਬੱਚੇ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਪਰ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲੋਂ ਨਾ ਤਾਂ ਕਿਸੇ ਪੱਤਰ ਜਾਂ ਟੈਲੀਗ੍ਰਾਮ ਰਾਹੀਂ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਟੈਲੀਫੋਨ ਰਾਹੀਂ ਕੋਈ ਸੂਚਨਾ ਭੇਜੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਉਸ ਦਾ ਹਾਲ-ਚਾਲ ਜਾਣਨ ਲਈ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਜਣੇਪੇ ਦੀ ਸੰਭਾਵਿਤ ਮਿਤੀ ਦਾ ਪਤਾ ਸੀ, ਉਸਨੇ ਉਸ ਮਿਤੀ ਦੇ ਨੇੜੇ-ਤੇੜੇ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸਨੇ ਬੱਚੀ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ, ਵੱਡੀ ਭੈਣ ਅਤੇ ਮਾਮੇ ਦੇ ਨਾਲ ਰਵਾਇਤੀ ਤੋਹਫੇ ਅਤੇ ਤੋਹਫੇ ਲੈ ਕੇ ਲੁਧਿਆਣਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸਨੇ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵੀ ਦਿੱਤੀ। ਉਸ ਨੂੰ

2,000. ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਮਾਮੇ ਦੇ ਘਰ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਭੇਜ ਦੇਣਗੇ, ਤਾਂ ਹੀ, ਜੇਕਰ ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਅਤੇ ਸੁਤੰਤਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੱਲ ਨਾ ਹੋ ਸਕਿਆ, ਇਸ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਸ. ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕੀਤੀ ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਲਗਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦਾ ਵੀ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋਈ ਜਿੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਿਤਾ, ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹੋਰ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਆਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕਹਾਣੀ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਗਲਤ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।

ਆਪਣੀ ਧੀ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਨਾ ਭੇਜ ਕੇ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਫੈਸਲੇ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦਰਖਾਸਤਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਨੂੰਹ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਤੋਂ ਖੋਹ ਲਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਹ ਵਾਪਸ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਆ ਗਈ। ਸਾਲ 1992 ਵਿਚ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਬਜ਼ੁਰਗਾਂ ਦੀ ਇਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਮੀਟਿੰਗ ਹੋਈ ਜਿਸ ਵਿਚ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ, ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚਾਚੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਵਾਪਸ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਲੁਧਿਆਣਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਧੀ ਨੂੰ ਦਿੱਲੀ ਲੈ ਆਏ ਅਤੇ ਲੁਧਿਆਣਾ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਜਾਂ ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪਾਹਵਾ ਵੱਲੋਂ ਗਹਿਣਿਆਂ ਦਾ ਕੋਈ ਬੈਗ ਉਸ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸਾਲ 1984 ਦੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਕਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪਾਹਵਾ ਜਾਂ ਸ੍ਰੀ ਗਣਪਤੀ ਦੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਹੋਈ ਹੋਣ ਦੀ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੀਟਿੰਗ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। (ਦੱਸਣਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪਾਹਵਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਬਿਆਨ ਵਿਚ ਸ੍ਰੀ ਗਣਪਤੀ ਦਾ ਨਾਂ ਲਿਆ ਹੈ, ਪਰ ਉਕਤ ਸੱਜਣ ਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।)

(22) ਇਹ ਅੰਕੜਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਕੁੱਟਮਾਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਮਾਰਕ ਇਲੈਵਨ ਵਜੋਂ ਮਾਰਕ ਕੀਤੀ ਧੀ ਦੇ ਨਾਲ ਫੋਟੋਆਂ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਬੇਟੇ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਜਨਮਦਿਨ ਪਾਰਟੀ ਦੀਆਂ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨੂੰ X2 ਅਤੇ X3 ਵਜੋਂ ਚਿੱਨ੍ਹਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। (ਉਕਤ ਤਸਵੀਰਾਂ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ)। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਦਿਨ ਮੌਕੇ ਆਪਣੇ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜਾਂ ਬੇਟੀ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਗਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਖੋਹਣ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕੁੱਟਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਹ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਤੋਂ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਰੁਪਏ ਲਿਆਵੇ। ਉਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਤੋਂ 5 ਲੱਖ ਕਦੇ ਵੀ ਕਾਰ ਖਰੀਦਣ ਜਾਂ ਉਸਾਰੀ ਦਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਜਾਂ ਦੁਕਾਨ ਖਰੀਦਣ ਜਾਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਸੌਦੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮੰਗ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਝੂਠੇ ਅਤੇ ਅਨੁਮਾਨਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹਨ। ਸੰਚਾਰ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਸਾਬਕਾ. A3 ਨੂੰ ਵੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦਿੱਲੀ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਝੂਠੀ ਰਿਪੋਰਟ ਕਾਰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕੀਤੀ। 2.5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਅਤੇ 239 ਗ੍ਰਾਮ ਵਜ਼ਨ ਦੇ ਗਹਿਣੇ, ਜੋ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। Ex.- A1 ਅਤੇ Ex.-A2 ਅੱਖਰਾਂ ਦਾ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਖੰਡਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਮਨਘੜਤ ਹਨ। ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਤਿਆਰ ਅਤੇ ਤਿਆਰ ਹੈ।

(23) ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚੋਰੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ

ਨਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੱਖ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਗਹਿਣੇ ਉਸ ਨੇ 'ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ' ਲਏ ਸਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਦੋ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ ਵਾਪਸ ਆਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸੋਨੇ ਦੇ ਹਾਰ ਦਾ ਕੀ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਪਾਇਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਸਮਾਨ ਉਸ ਦੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਲੁਧਿਆਣਾ ਦੀ ਅਲਮਾਰੀ ਵਿੱਚ ਪਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਥੋਂ ਚੋਰੀ ਹੋ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਜ਼ਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 22 ਜਨਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਘਰੋਂ ਨਿਕਲਣ ਸਮੇਂ ਚੋਰੀ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਝੂਠੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਅੰਸ਼ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ, " ਮੈਂ ਚੋਰੀ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ

ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਜਦੋਂ 22 ਜਨਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਮੇਰਾ ਘਰ ਛੱਡ ਕੇ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਵਿਰੁੱਧ ਮੇਰੇ ਵੱਲੋਂ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਝੂਠੀ ਸੀ। ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਝੂਠੀ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਤ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ 'ਨਹੀ' ਸ਼ਬਦ ਗਾਇਬ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਗਵਾਹ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਸੁਝਾਅ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਦਰੁਸਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜ਼ਿਰ੍ਹਾ ਵਿੱਚ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨਾਲ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਲਈ ਨਾਰਾਜ਼ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਚਿਤ ਦਾਜ਼ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਸਹੀ ਵੰਗ ਨਾਲ ਸਵਾਗਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਕਦੇ ਵੀ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕੋਈ ਜ਼ਾਲਮ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਦੋਂ ਲੁਧਿਆਣਾ ਗਈ ਤਾਂ ਸਾਢੇ ਚਾਰ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ। ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੜਕੀ ਦੀ ਡਿਲੀਵਰੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਰਹਿਣ ਦੌਰਾਨ ਉਸ ਨੇ ਚਿੱਠੀਆਂ ਲਿਖੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਵੀ ਭੇਜੇ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਆਪਣੀ ਧੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਦਿਨ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਸਾਲ 1998 ਦੀ ਆਮਦਨ ਸੀ

ਭਾਵ, ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਰੁਪਏ ਸੀ। 8,000 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਅਤੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਮੇਂ ਉਸਦੀ ਆਮਦਨ ਰੁਪਏ ਸੀ। 5,000 ਤੋਂ 5,500 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਵਾਹ ਵੱਲੋਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 1000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦੇਣ ਸਮੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 'ਇਸਤਰੀ ਧਨ' ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ 2.5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ। ਬਿਆਨ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

"ਇਹ ਗਲਤ ਹੈ, ਜੋ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ 'ਇਸਤਰੀ ਧਨ' ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ 2.5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

(24) ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸੁਝਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਕਿ ਉਸਨੇ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮਾਰੂਤੀ-1000 ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਤੋਂ 5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ।

(25) ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਚਾਚਾ ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਸ. ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ RW2 ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਉਸਦੀ ਭੈਣ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਕੁਝ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਪਾਰਟੀ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵੇਲੇ ਕਰੇਗਾ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਦਾਦਾ-ਦਾਦੀ ਦੀ ਮੌਤ 'ਤੇ ਅੰਤਿਮ ਰਸਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਲੁਧਿਆਣਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਾਰੇ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਭੋਗ ਸਮਾਗਮ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਅੱਗੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ

ਉਸਦਾ ਚਾਚਾ ਮਾਮਲਾ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਗਵਾਹ ਦੇ ਘਰ ਅੰਬਾਲਾ ਆਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਰੱਖੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਿੱਲੀ ਵਾਪਸ ਚਲਾ ਜਾਵੇਗਾ ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਾਂਝੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸੰਯੁਕਤ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਵੀ। ਉਸਨੇ ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਸ. ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਨਿਵਾਸ 'ਤੇ ਹੋਈ ਮੀਟਿੰਗ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲੋਂ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਦਾਜ ਦੀ ਕੋਈ ਮੰਗ ਉਠਾਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਗਵਾਹ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੀ ਧੀ ਦਾ ਸਾਲ ਜਾਂ ਜਨਮ ਮਿਤੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸ ਸਕਿਆ। ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਵੀ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਭਰਾ ਉਸ ਸਾਲ ਅੰਬਾਲਾ/ਦਿੱਲੀ ਵਿਖੇ ਕਿਸ ਸਾਲ ਆਏ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਨੇ

ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਗਲਤੀ 'ਤੇ। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ 1993 ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵਿਰੁੱਧ ਚੋਰੀ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਝੂਠੀ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਿਆਹ ਬਹੁਤ ਧੂਮਧਾਮ ਅਤੇ ਦਿਖਾਵੇ ਨਾਲ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਕਾਫੀ ਦਾਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੋਵਾਂ ਪਿਰਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ।

(26) ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ। ਹਰਸ਼ ਬਜਾਜ ਦੀ ਪਤਨੀ ਪੀ.ਓ.ਪੀ. ਬਜਾਜ ਨੂੰ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਭਾਵ, RW3। ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨਾਲ ਦੋਸਤਾਨਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਪਰਿਵਾਰਕ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੁੰਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਕਈ ਹੋਰ ਮੌਕਿਆਂ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਦੋਸਤੀ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਖਰੀਦਦਾਰੀ ਲਈ ਬਜ਼ਾਰ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕੋਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੈਸੇ ਹੁੰਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਸਹੁਰਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਜਾਂ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਮਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਗਵਾਹ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪਾਸਪੋਰਟ, ਭਾਰਤੀ ਚੋਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਪਛਾਣ ਪੱਤਰ ਇਹ ਤੱਥ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਦੱਸੇ ਪਤੇ 'ਤੇ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਲਗਭਗ 50 ਗਜ਼ ਦੀ ਦੂਰੀ 'ਤੇ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਉਸਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਵਿਆਹ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਸਦੇ ਘਰ ਇੱਕ ਪੁੱਤਰ ਨੇ ਜਨਮ ਲਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਦਾ ਪਤੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਪਰਿਵਾਰ ਪਿਛਲੇ ਤੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਇੱਕੋ ਕਾਰੋਬਾਰ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੀ ਧੀ ਦਾ ਜਨਮ ਫਰਵਰੀ/ਮਾਰਚ 1981 ਵਿੱਚ ਕਿਤੇ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਸਦੀ ਧੀ ਇੱਕ ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਈ ਸੀ। ਉਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਦਾ ਵੇਰਵਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋ ਗਈ ਹੈ ਜੋ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਰਣਨ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਭੈਣ ਕੁਝ ਸਮਾਂ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਕੋਲ ਰਹੀ ਪਰ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ ਕਿ ਇਸ ਦਾ ਕਾਰਨ ਕੀ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਘਰੇਲੂ ਨੌਕਰ ਦੇ ਤੱਥ ਦੀ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਅਗਲੇ ਸਾਹ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸਾਲ 1993 ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਰਜ ਕਰਵਾਈ ਸੀ।

(27) ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਪਿਤਾ 3 ਆਰ ਕੁੰਦਨ ਸਿੰਘ ਪੁੱਤਰ ਵਰਿਆਮ ਸਿੰਘ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਇਆ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਸਹਿਯੋਗ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਾਰਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਗਵਾਹ ਤੋਂ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਮਾਰਤ ਵਿਚ ਜਗ੍ਹਾ ਕਿਰਾਏ 'ਤੇ ਦੇਣ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ

ਹੈ ਕਿ ਘਰ ਦਾ ਸਾਰਾ ਖਰਚਾ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਲੜਕਾ ਰੁਪਏ ਕੱਢਦਾ ਸੀ। 5,000 ਤਨਖਾਹ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਲਈ ਪਰ ਉਕਤ ਰਕਮ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਕੁਝ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸਨੇ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਤੋਂ ਦਾਜ ਦੀ ਕੋਈ ਮੰਗ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਕਥਿਤ ਦੋਸ਼ੀ ਵਿਵਹਾਰ ਤੋਂ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ। - ਉਸਨੇ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਵੀ ਜ਼ੋਰਦਾਰ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੂੰ ਕਦੇ ਕੁੱਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਆਇਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰ ਘਰ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਹੀ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਸਨੇ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੇ ਨਾਨਾ-ਨਾਨੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੀ ਮਾਤਾ ਦੀ ਭੈਣ ਮਲੇਸ਼ੀਆ ਤੋਂ ਆਉਂਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਕਾਰੋਬਾਰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਲਗਭਗ 3 ਤੋਂ 4 ਮਹੀਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਰਹਿੰਦੇ ਸਨ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵਪਾਰ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨੀ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। 40,000 ਤੋਂ ਰੁ. 50,000 ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ ਅਤੇ ਸਾਲ 1998 ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਸਮੇਂ, ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਆਮਦਨ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਹੈ। 1 ਲੱਖ ਪ੍ਰਤੀ ਮਹੀਨਾ। ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਤੱਥ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀ ਚਚੇਰੀ ਭੈਣ ਦੇ ਵਿਆਹ ਵਿਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਲੁਧਿਆਣਾ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਹ ਗਰਭਵਤੀ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਨਵੰਬਰ 1982 ਵਿਚ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆ ਗਈ ਸੀ। ਪਿਆਰਾ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਦੇ ਘਰ। ਉਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਚਾਚਾ ਅਤੇ ਸ: ਮਹਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਗਰੇਵਾਲ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵੀ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਦਿਆਲ ਸਿੰਘ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਗਲਤੀ ਪਾਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪਾਹਵਾ ਨੇ ਵੀ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਾਲੇ ਮਾਮਲਾ ਸੁਲਝਾਉਣ ਲਈ ਵਿਚੋਲੇ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਵੀ ਲੇਖ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਖੁਲਾਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸਮੇਤ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਵਿਚ ਹਿੱਸੇਦਾਰ ਹਨ। ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਧੀ ਦਾ ਜਨਮ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦਾ ਪਹਿਲਾ ਜਨਮ ਦਿਨ ਵੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਹੀ ਮਨਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਸਮੇਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਲੁਧਿਆਣਾ ਲਈ ਰਵਾਨਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਉਸ ਸਮੇਂ ਗਵਾਹ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਦੀ ਵੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਹੈ

ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਭਾਵ ਨਵੰਬਰ 1980 ਤੋਂ ਨਵੰਬਰ 1982 ਤੱਕ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਰਿਹਾ। ਉਸਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਉਹ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਆਪਣੀ ਪੋਤੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਦਿਨ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵੱਲੋਂ ਵੂਮੈਨ ਸੈੱਲ, ਦਿੱਲੀ ਕੋਲ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੱਲੋਂ ਤਲਬ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਵੱਡੀ ਨੂੰ ਦਾ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਨਾਲ ਕੋਈ ਝਗੜਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਕਾਫੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪੇਕੇ ਘਰ ਚਲੀ ਗਈ ਸੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹ ਦੀ ਰਸੋਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਵੱਡੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਰਸੋਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹੈ। ਹੋਰ ਸੁਝਾਵਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਗਵਾਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਦੇ ਘਰ ਧਾਰਮਿਕ ਸਮਾਗਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

(28) ਮੌਖਿਕ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ 2 ਅਗਸਤ, 1999 ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ , ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਕੇ ਤਲਾਕ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਕਤ ਫੈਸਲੇ ਅਤੇ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਅਪੀਲ ਰਾਹੀਂ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(29) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਜ਼ੁਲਮ ਦੇ ਕਥਿਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕੇਸ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਤੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਸਾਲ 1980 ਵਿੱਚ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਗਲੇ ਦੇ ਹਾਰ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਵੀ ਟਿਕਾਊ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਵੱਲੋਂ ਸਾਲ 1993 ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ

ਗਈ ਸੀ। ਦੋਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗਲਤ ਹੈ, ਚੋਰੀ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਉਹ ਹਾਜ਼ਰੀ ਲਈ ਹਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਗਹਿਣੇ ਲੈ ਗਿਆ ਸੀ। ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਆਪਣੇ ਚਚੇਰੇ ਭਰਾ ਦਾ ਵਿਆਹ, ਚੋਰੀ ਦਾ ਇਲਜ਼ਾਮ ਟਿਕ ਨਹੀਂ ਸਕੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਇਸ ਮਕਸਦ ਲਈ ਆਪਣੇ ਗਹਿਣੇ ਲਏ ਸਨ। ਹਾਰ ਦੇ ਗਵਾਹ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਸਬੂਤਾਂ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਸਿਰਫ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੈ ਜੋ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਆਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਗਵਾਹ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਜਾਂ ਪੁਸ਼ਟੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

(30) ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਥਿਤ ਸਰੀਰਕ ਕੁੱਟਮਾਰ ਦੀ ਕੋਈ ਵੀ ਤਾਰੀਖ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ

ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਸਰੀਰਕ ਕੁੱਟਮਾਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰਿਪੋਰਟ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਅੱਗੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਉਸ 'ਤੇ ਰੁਪਏ ਲਿਆਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਾਰਚ-1000 ਖਰੀਦਣ ਦੇ ਮੰਤਵ ਲਈ ਉਸਦੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਤੋਂ 5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਝੂਠਾ ਠਹਿਰਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦਣ ਲਈ ਰਕਮ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਉਕਤ ਇਲਜ਼ਾਮ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਗਵਾਹ ਵੀ ਲੋੜੀਂਦੇ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ 5 ਲੱਖ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਖਾਸ ਮਿਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਕਰਤਾ ਤੋਂ ਕਥਿਤ ਰਕਮ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਥਿਤ ਕਥਿਤ ਇਲਜ਼ਾਮ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਕੋਈ ਸਬੂਤ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀਆਂ ਵੀ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸੰਪੂਰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ।

(31) ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਿਤੀ 23 ਜਨਵਰੀ, 1993 ਨੂੰ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਥਿਤ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਸ਼ਿਕਰ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਜਾਂ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸਬੂਤ ਦੇ ਠੋਸ ਟੁਕੜੇ ਦਾ ਤਰੀਕਾ.

(32) ਅੱਗੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸਾਲ 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985 ਅਤੇ 1986 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਥਿਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਝੁਠਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬੱਚੇ 29 ਮਾਰਚ 1981 ਨੂੰ ਧੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 25 ਫਰਵਰੀ ਨੂੰ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਜਨਮ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਉਕਤ ਕਥਿਤ ਦੋਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ 13 ਸਾਲਾਂ ਤੱਕ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ। ਕਥਿਤ ਦੋਸ਼ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਆਤਮ-ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਸਰੀਰਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਪੂਰਨ ਅਜ਼ਾਦੀ ਦਾ ਆਨੰਦ ਮਾਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਇੱਕ ਕੰਮਕਾਜੀ ਕਾਰੋਬਾਰੀ ਔਰਤਾਂ ਵੀ ਬਣਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਸੀ, ਇਹ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਸਾਲ 1980 ਤੋਂ 1982 ਤੱਕ ਲੁਧਿਆਣਾ ਵਿਖੇ ਆਪਣੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦੌਰਾਨ ਅਜਿਹੀਆਂ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਾਸਲ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਇੱਕ ਰੋਗਟੇ ਖੜ੍ਹੇ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਨੇ ਤੈਅ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਸਨਮਾਨ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਦੇ ਘਰ ਨਹੀਂ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਦਿੱਲੀ ਵਾਪਸ ਜਾਣਾ ਪਸੰਦ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗੀ। ਪਰ ਅਸਲੀਅਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੀ ਵਾਗਡੋਰ ਸੰਭਾਲਣ ਦੇ ਇਰਾਦੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਯੋਗਤਾਵਾਂ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਨਾ ਕਿਸੇ ਕੋਰਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਈ ਸੀ। ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਭਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕਾਰੋਬਾਰ ਨੂੰ ਕੰਟਰੋਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਕਤ ਕਾਰੋਬਾਰ ਤੋਂ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਆਮਦਨ 'ਤੇ ਪੂਰਾ ਕੰਟਰੋਲ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਉਸ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ।

ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਪਤੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਸਹਿਯੋਗੀ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਮੇਸ਼ਾ ਉਸਦੀ ਮਦਦ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ

ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀਆਂ ਇੱਛਾਵਾਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਸੁਤੰਤਰ ਕਾਰੋਬਾਰ ਅਤੇ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਦਾ ਸੁਤੰਤਰ ਸਥਾਨ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿੱਚ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਬੋਰਹਿਮੀ ਦੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਅੱਗੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਅੱਖਰ ਸਾਬਕਾ. A1 ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ. A2 ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚਾਚੇ ਨੂੰ ਲਿਖੇ ਗਏ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਕਥਿਤ ਮਾਨਸਿਕ ਅਤੇ ਸਰੀਰਕ ਬੋਰਹਿਮੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਦੀ ਦਿਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਟੈਡੈਟ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੀ ਸਿਰਜਣਾ ਲਈ ਇੱਕ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਇਹ ਚਿੱਠੀਆਂ ਬੜੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ਨਾਲ ਲਿਖੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਦਿੱਲੀ ਤੋਂ ਪੋਸਟ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚਾਚਾ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਦੇ ਇੱਕ ਟੁਕੜੇ ਵਜੋਂ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵਰਤਣ ਲਈ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਕਤ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਵੀ ਕਥਿਤ ਬੋਰਹਿਮੀ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਜਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ। ਅੱਖਰਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਭਾਸ਼ਾ ਕੇਵਲ ਸਿਖਿਅਤ ਸਮੀਕਰਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਦੇਸ਼ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਹੈ।

(33) ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਬੋਰਹਿਮੀ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕਰਨ ਲਈ, ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਨੂੰ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਸੰਚਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਨਾ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਬੋਰਹਿਮੀ ਵਿੱਚ ਪਰਤਿਆ ਜਾ ਸਕੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਵਾਲੇ ਸਬੂਤ ਅਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਇੱਕ ਅਨੁਮਾਨ ਨਹੀਂ ਲਗਾ ਸਕਦੀ। ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਬੋਰਹਿਮੀ ਸਥਾਪਤ ਹੈ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਰੀਰਕ ਬੋਰਹਿਮੀ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮੈਡੀਕਲ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰਿਪੋਰਟ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗਵਾਹ ਨੇ ਕਥਿਤ ਸਰੀਰਕ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਬੋਰਹਿਮੀ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨਾਲ ਸਰੀਰਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਦਸਲੂਕੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਕੋਈ ਵੀ ਇਹ ਸਥਾਪਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਿਆ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਰੀਰਕ ਬੋਰਹਿਮੀ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(34) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਦਲੀਲਾਂ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਸਬੂਤਾਂ 'ਤੇ ਸਹੀ ਤਰਕਸੰਗਤ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹਰੇਕ ਗਵਾਹ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਤਲਾਕ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦੇ ਸੁਚੇਤ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚ ਗਈ ਹੈ।

(35) ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਔਰਤ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲੇ ਘਰ ਨੂੰ ਤੋੜਨਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੇਗੀ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਭਾਵੇਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਕੁਝ ਦੁੱਖ ਝੱਲਣਾ ਪਵੇ, ਔਰਤ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰੇਗੀ

ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਸਰਵੋਤਮ ਹਿੱਤ ਲਈ ਵੀ ਇਹੀ ਹੈ। ਸਾਹਮਣੇ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਗੁਜ਼ਰਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੀ ਸਹਿਣਸ਼ੀਲਤਾ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਭਰ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹਨਾਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦਾ ਸੰਚਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਜੋ ਸਪਸ਼ਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਭੁਲਾਏ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਰੇ ਡੂੰਘੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਿੱਚ ਸਮਾਪਤ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਭਾਵੇਂ ਮਰਦ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਔਰਤ, ਇੱਜ਼ਤ, ਇੱਜ਼ਤ ਅਤੇ ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਤਲਾਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਦੇ ਘਰੋਂ ਇਹ ਸਾਰੀਆਂ ਚੀਜ਼ਾਂ ਗਾਇਬ ਸਨ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਦਾਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਘਰ ਦੀ ਧੀ ਨਹੀਂ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ ਪਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਲੇਬਲ ਹਮੇਸ਼ਾ "ਨੂੰਹ" ਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਸਮਾਨਤਾ ਦਾ ਨਿਯਮ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਜਦੋਂ ਘਰ ਦੀ ਧੀ ਅਤੇ ਘਰ ਦੀ ਨੂੰਹ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਇਲਾਜ ਦੀ ਗੱਲ ਆਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਘਰ ਦੀ ਨੂੰਹ ਨੂੰ ਘਰ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਲੇਖ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਲੇਖ ਨੂੰ ਨਾ ਛੂਹਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਵੇ, ਇਹ ਸਥਿਤੀ ਧੀ ਦੇ ਮਨ ਵਿੱਚ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਪੈਦਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। -ਲਾਅ ਵਿਜ਼-ਏ-ਵਿਜ਼ ਉਸਦੇ ਪਤੀ ਦਾ ਘਰ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਇੱਕ ਮਾਨਸਿਕ ਮੇਕਅੱਪ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਮਾਨਸਿਕ ਮੇਕਅੱਪ ਦੀਆਂ ਕੁਝ ਧਾਰਨਾਵਾਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ ਜੋ ਬਾਹਰੀ ਦੁਨੀਆ ਨਾਲ ਬਰਾਬਰ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ, ਜੇਕਰ ਨੂੰਹ ਨੂੰ ਉਹੀ ਸਲੂਕ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਧੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਘਰ

(36) ਅਜਿਹਾ ਕਿਉਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਨੂੰਹ ਨੂੰ ਉਹੋ ਜਿਹਾ ਸਤਿਕਾਰ, ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ?

(37) ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਨੂੰਹ ਤੋਂ ਵੀ ਧੀ ਵਰਗਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਭਾਵ ਅਜਿਹੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿਚ ਜਿੱਥੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਗੱਲ 'ਤੇ ਦੁੱਖ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਵੀ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਦੂਜੇ ਮੈਂਬਰ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਘਰ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਘਰ ਦੀ ਮਾਲਕੀ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਸ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮਨ ਅਤੇ ਦਿਲ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜਗ੍ਹਾ ਬਣਾਉਣੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਉਹ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਕਦੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਕਦੇ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਜ਼ਿਆਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਘਰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ, ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਚਲਾਉਣ ਲਈ ਦੋਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਬਰਾਬਰ ਦੇ ਯਤਨਾਂ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

(38) ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਇਮਤਿਹਾਨ-ਇਨ-ਚੀਫ ਵਿਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਪੁਲਿਸ ਕੋਲ ਝੂਠੀ ਰਿਪੋਰਟ ਬਣਾ ਕੇ ਭਾਵ ਸਾਬਕਾ. A3,

ਰੁਪਏ ਜ਼ਬਤ ਕੀਤੇ 2.5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਅਤੇ ਗਹਿਣੇ ਜਿਸ ਦਾ ਵਜ਼ਨ 239 ਗ੍ਰਾਮ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵੱਲੋਂ ਧਮਕੀਆਂ ਅਤੇ ਤੰਗ-ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਅਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਡਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅੰਸ਼ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ:-

"ਨਾਲ ਝੂਠੀ ਰਿਪੋਰਟ ਬਣਾ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਐੱਸ ਦਿੱਲੀ ਪੁਲਿਸ ਜੋ ਕਿ ਸਾਬਕਾ ਏ-3 ਨੇ ਰੁ. 2.5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਅਤੇ 239 ਗ੍ਰਾਮ ਵਜ਼ਨ ਦੇ ਗਹਿਣੇ ਜੋ ਸਾਡੇ ਵੱਲੋਂ ਮੇਰੇ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਮਾਤਾ-ਪਿਤਾ ਜੋ ਕਿ ਕਾਫੀ ਬਜ਼ੁਰਗ ਹਨ, ਨੂੰ ਤੰਗ-ਪ੍ਰੇਸ਼ਾਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਡਰ ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ ।

(39) ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਜਿਹੜਾ ਵਿਚ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਨਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ 10000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਸ ਸਮੇਂ 'ਇਸਤਰੀ ਧਨ ' ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ 2.50 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਜਦੋਂ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮਾਨਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

(40) ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੋਰ ਗਵਾਹਾਂ ਨੇ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਧੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਦਿਨ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਗਏ ਸਨ, ਜਦਕਿ

ਸਹੁਰੇ ਨੇ ਜਿਹੜਾ ਵਿਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਤਾਂ ਉਹ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀ ਧੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮਦਿਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਦਾ ਅੰਸ਼ ਹੇਠਾਂ ਲਿਖਿਆ ਹੈ:-

“I Idid3nottgoonorranyyfam i ilyymemberrwentit

ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਧੀ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮਦਿਨ 'ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਲਈ (ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਜਵਾਬਦੇਹ)

(41) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜਨਮ ਸਮੇਂ ਅਤੇ ਪੋਤੇ ਦੇ ਜਨਮ ਦਿਨ ਦੇ ਜਸ਼ਨਾਂ ਸਮੇਂ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

(42) ਅੱਗੋਂ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਰੁਪਏ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। 5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਸਿੱਧ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਸ਼ਾਇਦ ਆਪਣੇ ਸਰਕਲ ਵਿਚ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਦਾਜ ਵਿਚ ਕਾਰ ਮਿਲੀ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਦਾਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਪਤੀ ਨੇ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਾਹਨ ਸਨ। ਜਵਾਬਦੇਹ - ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰਕ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪਰ ਇਸਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਸਬੂਤ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਲਿਆਂਦਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ-ਜਵਾਬਦਾਤਾ

ਦਾਜ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਪਰ ਇਹ ਸਿਰਫ ਇੱਜ਼ਤ ਦੀ ਰਾਖੀ ਲਈ ਅਤੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ-ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਅਸਲੀਅਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਸਨੇ ਦਹੇਜ਼ ਦੀ ਖਰੀਦ ਲਈ ਪੈਸੇ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਾਰ ਜਾਂ ਜਾਇਦਾਦ ਖਰੀਦਣਾ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਣ ਦਿਖਾਉਣਾ।

(43) ਅਪੀਲ ਦੇ ਲੀਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪੇਰਾਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅਤੇ ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੁਲਾ ਕੇ ਮਾਮਲਾ ਚੈਂਬਰ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ। ਇੱਕ ਸ਼੍ਰੀ ਇੰਦਰਜੀਤ ਸਿੰਘ ਪਾਹਵਾ ਜੋ ਕਿ ਗਵਾਹ ਵਜੋਂ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੋਵਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਤੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਨੂੰ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਿਰਪੱਖ ਵਿਅਕਤੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਵੀ ਕੁਝ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਮੰਗਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਮਨਾਂ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ੱਕਾਂ ਨੂੰ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ। ਉਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ ਅਤੇ ਪਤਨੀ ਦਾ ਪਿਤਾ ਵੀ ਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਪਤੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਣਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝਿਆ ਗਿਆ। ਪਤੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਵੀ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਏ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚ ਸੁਲ੍ਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹਰ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਵਿਚਾਰ ਵਟਾਂਦਰੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਬੱਚਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰਨ ਲਈ ਦੁਬਾਰਾ ਸਮਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਦੋਵਾਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਵਕੀਲ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਅਤੇ ਸਮੂਹਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਦੋਵੇਂ ਬੱਚੇ ਚੇਤੰਨ ਅਤੇ ਵਿਵੇਕਸ਼ੀਲ ਦਿਮਾਗ ਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮਾਪਿਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਜਾਣੂ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਬੱਚੇ ਭਾਵ ਬੇਟੀ ਜਿਸਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ 21 ਸਾਲ 6 ਮਹੀਨੇ ਅਤੇ ਬੇਟੇ ਦੀ ਉਮਰ ਲਗਭਗ 17 ਸਾਲ 7 ਮਹੀਨੇ ਹੈ।

(44) ਇਸ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫਾਈ ਦੀਆਂ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ਾਂ ਅਤੇ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨਾਕਾਮ ਰਹੀਆਂ, ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣਨ ਨੂੰ ਮਿਲੀਆਂ।

(45) ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕਈ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ:-

(1) ਚੰਦਰਕਲਾ ਤ੍ਰਿਵੇਦੀ (ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ) ਬਨਾਮ ਡਾ. ਐਸ.ਪੀ. ਤ੍ਰਿਵੇਦੀ (1);

(46) ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਬਿਤ ਅਯੋਗ (1) (1993) 4 ਐਸ.ਸੀ.ਸੀ.
232

ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਅਸਹਿਜ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖੁਲਾਸੇ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਹਾਈਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਹ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਸੈਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

(11) ਜੀਵੀਐਨ ਰਾਮੇਸ਼ਵਰ ਰਾਓ ਬਨਾਮ ਜੀ. ਜਥਿਲੀ (2);

(47) ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਤੱਥ, - ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਵੱਖਰੇ ਹਨ। ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਹਮੇਸ਼ਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ।

(111) ਵੀ. ਭਗਤ ਬਨਾਮ ਡੀ. ਭਗਤ (ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ) (3);

(48) ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਅਜਿਹੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣ ਦੀ ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਅਤੇ ਇਹ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਕੇਤਾਂ ਅਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਉਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਪਰਖਿਆ ਅਤੇ ਦੋਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਤੀ ਗਈ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨੂੰ ਮੋਟੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ "ਉਹ ਵਿਵਹਾਰ ਜੋ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਮਾਨਸਿਕ ਪੀੜਾ ਅਤੇ ਪੀੜਾ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਧਿਰ ਲਈ ਰਹਿਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ। ਅਸਧਾਰਨ ਕਦਮ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅਘੁਲਣਸ਼ੀਲ ਗੜਬੜ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਇਹ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇਗਾ।

(iv) ਸ਼ੋਭਾ ਰਾਣੀ ਬਨਾਮ ਮਧੁਕਰ ਰੈਡੀ (4);

(49) ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬੇਰਹਿਮੀ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀਆਂ ਤੋਂ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਹਰੇਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਪੈਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਵਿਹਾਰਾਂ ਤੋਂ ਵੀ ਸਮਝਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੇ.

(50) ਪੱਖਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਨੇੜੇ ਆਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਦੋ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਵਿਚਕਾਰ ਖਾੜੀ ਅਤੇ ਪਾੜਾ ਵਧਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਤੱਥ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਆਏ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਵਿਆਹ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ 'ਚ ਹੀ ਸ.

- (2) ਜੇਟੀ 2002(1) SC 89
- (3) (1994)1 SCC 337
- (4) (1988)1 SCC 105

ਦੋਵਾਂ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਅਨੁਕੂਲਤਾ ਨਹੀਂ ਲੱਭੀ ਗਈ ਸੀ। ਵਿਆਹ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਚਿੜਚਿੜੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਧੁੰਦਲੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਕਾਰਨ, ਜੋ ਕਾਰਨਾਂ ਨੂੰ ਫੈਲਾਇਆ ਗਿਆ, ਦੋਵੇਂ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਹੋਣ ਲੱਗੇ। ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥਾਂ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਹੈ। ਕਈ ਵਾਰ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਸਰੀਰਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨੁਕਸਾਨਦੇਹ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਹਰ ਸਮੇਂ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦੁਖੀ ਕਰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਅੱਡੀਆਂ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਜਾਂ ਅੱਡੀ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾਗਾਂ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਮਿਟਾਉਂਦੀ ਜੋ ਲਗਾਤਾਰ ਸੱਟ ਮਾਰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਸਰੀਰਕ ਕਰੂਰਤਾ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਸੱਟ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨੁਕਸਾਨ ਨਹੀਂ ਪਹੁੰਚਾ ਸਕਦੀ ਪਰ ਕਿਸੇ ਘਟਨਾ ਦੀ ਯਾਦ ਦਿਵਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਦਾਗ ਛੱਡ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਘਟਨਾ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜੋ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰੰਤਰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰੇ। ਕੁਝ ਦਾਗ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇੱਕ

ਵਿਅਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲੇ ਕੱਪੜਿਆਂ ਦੇ ਹੇਠਾਂ ਲੁਕੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸਲਈ, ਲਗਾਤਾਰ ਯਾਦਦਾਸ਼ਤ ਵਜੋਂ ਹਰ ਸਮੇਂ ਨਹੀਂ ਦੇਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ. ਕਈ ਵਾਰ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਸਰੀਰਕ ਅਤੇ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦੇ ਸੰਚਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਧਾਗਾ ਤੋੜਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(51) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਘਟਨਾਵਾਂ ਪਤਨੀ ਦੁਆਰਾ ਬਿਆਨ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸੰਚਤ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਦਾ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਘਟਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਦਲੀਲ ਦੀ ਖਾਤਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਨਤੀਜਾ ਅਜਿਹੀ ਮਾਨਸਿਕ ਬੇਰਹਿਮੀ ਵਿੱਚ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਪਵਿੱਤਰ ਰਿਸ਼ਤਾ ਟੁੱਟ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਜਦੋਂ ਇਸ ਵਿਆਹ ਤੋਂ ਦੋ ਬੱਚੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਸਮਝਦਾਰੀ ਦੀ ਉਮਰ ਅਤੇ ਸੰਤੁਲਿਤ ਵਿਚਾਰ-ਵਟਾਂਦਰੇ ਦੇ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਉਣ ਦੀ ਖਾਤਰ ਕੁਝ ਇਲਜ਼ਾਮ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹਨ ਤਾਂ ਜੋ ਪਤੀ ਨੂੰ ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾ ਸਕੇ ਕਿ ਪਤੀ ਤੋਂ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਹਰਕਤਾਂ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਛੱਡਣ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਦੋ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਅਟੱਲ ਫੈਸਲਾ ਹੋਵੇਗਾ।

(52) ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਈ ਵਾਰ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਪਰਿਵਾਰ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫਾਈ ਕਰਵਾਉਣ ਵਿਚ ਅਹਿਮ ਭੂਮਿਕਾ ਨਿਭਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਰ ਕਈ ਵਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਮੇ ਇੰਨੇ ਨਕਾਰਾਤਮਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਅੱਗ ਨੂੰ ਬਾਲਣ ਦਾ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਘਟਨਾਵਾਂ ਜੋ ਛੋਟੀਆਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਸਪਸ਼ਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਉਸੇ ਨੂੰ ਪਾਰ ਕਰਨਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਪਤੀ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਆਪਣਾ ਪਰਿਵਾਰ ਛੱਡ ਕੇ ਪਤੀ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਵਿਚ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕਈ ਵਾਰ ਸਾਂਝੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪੁਣਾਲੀ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਵਿੱਚ

ਸੰਯੁਕਤ ਪਰਿਵਾਰ ਹਰ ਦਿਨ ਹਰ ਕਿਸੇ ਲਈ ਇਮਤਿਹਾਨ ਦਾ ਦਿਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਅਜਿਹੇ ਇਮਤਿਹਾਨ ਘੱਟ ਹੋਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਜਦੋਂ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਵਿਚ ਇਕਸਾਰਤਾ ਦਾ ਬੋਲਬਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਚਮਕ ਗੁਆਉਣਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਜੇ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪਵਿੱਤਰ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਮੂਹਿਕ ਯਤਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

(53) ਹੱਥ ਵਿਚਲੇ ਕੇਸ ਵਿਚ, ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਜ਼ਬਾਨੀ ਅਤੇ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ੀ ਦੇ ਸੰਚਤ ਰੀਡਿੰਗ ਵਿਚ, ਮੈਂ ਪਾਇਆ ਕਿ ਇਹ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਹਰ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਗਾਇਬ ਰਹੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਆਪਣੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਨੂੰ ਮਜ਼ਬੂਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕੇ, ਜੋ ਆਈ. ਧਾਰਮਿਕ ਰਸਮਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਦੇ ਯੁੱਗਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਸੰਘ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ. ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਵਿਆਹ ਵਾਲਾ ਘਰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਲੜਕੀ ਦੇ ਜਨਮ ਤੱਕ ਆਪਣੇ ਪੈਰੈਂਟਲ ਘਰ ਵਿੱਚ ਰਹੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਇੱਕ ਸਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਉਮਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਲੈਂਦੀ, ਇੱਕ ਲੰਮਾ ਰਸਤਾ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਲਈ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪਤੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫਾਈ ਲਿਆਉਣ ਲਈ। ਹਰ ਕੋਈ ਹਉਮੈਵਾਦੀ ਹੈ ਪਰ ਹਉਮੈ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਦੇ ਸਿਰ ਤੋਂ ਉੱਪਰ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਅਤੇ ਆਪੋ-ਆਪਣੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਵਿਚ ਪ੍ਰਬਲ ਹੁੰਦੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਪਤੀ ਦੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਸਮੇਤ ਪਰਿਵਾਰ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਪਰਿਵਾਰ ਦੀ ਪੋਤੀ ਦੇ ਜਨਮਦਿਨ ਦੇ ਜਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਪੋਤੇ ਦੇ ਜਨਮ ਦਿਨ ਦੇ ਜਸ਼ਨਾਂ ਸਮੇਂ ਜਵਾਬਦੇਹ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਕ ਹੋਰ ਤੱਥ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਤਨੀ ਨੇ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਵੂਮੈਨ ਸੈੱਲ ਵਿਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ। 2.5 ਲੱਖ ਰੁਪਏ ਅਤੇ 239 ਗ੍ਰਾਮ ਦੇ ਗਹਿਣੇ। ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ-ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪੁਲਿਸ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਹੱਥੋਂ ਗ੍ਰਿਫਤਾਰੀ ਦੇ ਡਰੋਂ ਸਨ। ਇਕ ਹੋਰ ਤੱਥ ਜਿਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਤੀ ਨੇ ਬੱਚਿਆਂ ਦੀ ਕਸਟਡੀ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਮਝੌਤਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਪਤੀ ਲੈ ਗਿਆ ਅਤੇ ਧੀ ਨੂੰ ਮਾਂ ਕੋਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵੰਡ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੀ ਗਈ। ਬੱਚਿਆਂ ਵਿਚਲੇ ਮਾਪੇ ਨੌਜਵਾਨ ਦਿਮਾਗਾਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਪਿਆਂ 'ਤੇ ਅਮਿੱਟ ਛਾਪ ਛੱਡਣ ਲਈ ਬਹੁਤ ਲੰਮਾ ਸਫ਼ਰ ਤੈਅ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਦੋਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਜਦੋਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਚੈਂਬਰ ਵਿਚ ਅਦਾਲਤ ਵਿਚ ਆਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। . ਜੋ ਉਮਰ ਬੱਚਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਗ੍ਰਹਿਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਅਭੁੱਲ ਉਮਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਵੀ ਅਤੇ ਕਿਤੇ ਵੀ ਗਲਤ ਹੈ, ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਦੋਨੋਂ ਬੱਚੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸੂਝ-ਬੂਝ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ

ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਬੁੱਧੀਮਾਨ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਅਕਾਦਮਿਕ ਅਭਿਆਸਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਹੈ ਜੋ ਚਮਕਦਾਰ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਜੀਵਨ ਦਾ ਤਜਰਬਾ ਨਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਸੰਘ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਿਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਦੇਖਿਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਪਿਆਂ ਲਈ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿਣਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਚੈਂਬਰ ਵਿਚ ਪਤਨੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਕੀ ਉਹ ਆਪਸੀ ਸਹਿਮਤੀ ਨਾਲ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਭੰਗ ਕਰਨਾ ਚਾਹੇਗੀ ਜਾਂ ਉਹ ਪੱਕੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗੁਜ਼ਾਰਾ ਭੱਤਾ ਮੰਗਣਾ ਚਾਹੇਗੀ, ਦੋਵੇਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਪਤਨੀ ਨੇ ਨਿਮਰਤਾ ਨਾਲ ਠੁਕਰਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਹ ਪਿਛਲੇ ਕਰੀਬ ਨੌਂ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਪਤੀ ਤੋਂ ਵੱਖ ਰਹਿ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਸ ਲਈ ਭੁੱਲਣਾ ਅਤੇ ਮਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸਾਫ਼ ਸਲੇਟ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਨਾ ਬਿਲਕੁਲ ਅਸੰਭਵ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੈਨੂੰ ਵੀ ਪਤੀ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲਿਆ ਪਰ ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸ਼ਬਦ ਬੋਲਿਆ ਕਿ ਉਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਵਿਆਹ ਦੇ ਘਰ ਵਾਪਸ ਆਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਕੁਝ ਵੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇ ਵੀ ਉਹ ਉਸਨੂੰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਹੇ, ਉਹ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਹੈ। ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਸ਼ਬਦ ਕਾਫੀ ਨਹੀਂ ਹਨ. ਦੋਵਾਂ ਦੇ ਸੰਬੰਧਤ ਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਵਾਪਰੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਤੋਂ ਪ੍ਰਤੀਬਿੰਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਵੱਖਰੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਵਿਵਹਾਰ ਅਤੇ ਤੱਥ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸਬੂਤ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਹਨ। , ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿਆਹ ਦੇ ਸੁਲ੍ਹਾ-ਸਫਾਈ ਦੀ ਕੋਈ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆ ਰਹੀ। ਦੋਵੇਂ ਪਰਿਵਾਰ ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ ਪਰਿਵਾਰ ਹਨ ਅਤੇ ਪੈਸੇ

ਨਾਲ ਰੱਜੇ ਹੋਏ ਹਨ ਪਰ ਮਨੁੱਖੀ ਰਿਸ਼ਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੈਸੇ ਦੇ ਭਾਰ ਤੋਂ ਉਪਰ ਮਾਪਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਹੱਥਾਂ ਵਿਚਲੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿਚ, ਵਿਆਹ ਅਨੁਕੂਲ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਵਿਦਵਤਾ ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੋਲ ਆਈ। ਪਤਨੀ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਦੋਵਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਹੋਏ ਵਿਆਹ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਸਹੀ ਸਿੱਟਾ।

(54) ਉਪਰੋਕਤ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਰਚੇ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(55) ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿ ਮੈਂ ਨਿਰਣੇ ਨਾਲ ਵੱਖ ਹੋਵਾਂ, ਇਹ ਕਹਿਣਾ ਉਚਿਤ ਹੋਵੇਗਾ "ਬਹੁਤ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਖਰਕਾਰ ਪਤਨੀ ਨੂੰ ਵਿਆਹੁਤਾ ਘਰ ਦਾ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਖੁਦ ਖੋਲ੍ਹਣ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੀਆਂ ਗਲਤਫਹਿਮੀਆਂ, ਬਦਸਲੂਕੀ, ਬੇਇੱਜ਼ਤੀ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ-ਉਕਸਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਬਾਹਰ ਚਲੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਬੱਚਿਆਂ ਅਤੇ ਵੱਡੇ ਪੱਧਰ 'ਤੇ ਪਰਿਵਾਰ ਦੇ ਹਿੱਤ ਲਈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕਾਰਪੋਟ ਦੇ ਹੇਠਾਂ। ਇਹ ਸਭ ਕਿਸ ਲਈ ਹੈ? ਆਪਣੀ ਹਸਤੀ ਨੂੰ ਖੋਰਾ ਲਾਉਣਾ, ਸ਼ਖਸੀਅਤ ਨੂੰ ਢਾਹ ਲਾਉਣਾ, ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਕਦੇ ਵੀ ਇੱਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਕਮਾ ਸਕਦਾ। ਕੀ ਉਹ ਔਰਤ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਪਤੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਨਮਾਨ ਦੀ ਉਮੀਦ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ? ਇਹ ਅਜੀਬ ਹੈ ਜਦੋਂ

ਅਨੁਰਾਗ ਸ਼ਰਮਾ ਬਨਾਮ ਹਰਿਆਣਾ ਵਿੱਤੀ ਨਿਗਮ 287
ਅਤੇ ਹੋਰ (ਜੇ. ਐੱਸ. ਨਾਰੰਗ, ਜੇ.)

ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਜਨਮ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਜਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਅੰਤ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਪੁੱਤਰ ਦਾ ਵਿਆਹ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਕਈ ਗੁਣਾ ਵੱਧ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਸੰਤਾਨ ਪੈਦਾ ਹੋਣ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਗੁਣਾ ਨਵੀਆਂ ਬੁਲੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਂਦਾ ਹੈ ਪਰ ਗੁਣਾ ਦੀ ਖੇਡ ਖੇਡਣ ਵਾਲੀ ਔਰਤ ਦਾ ਦਰਜਾ ਕਿੱਥੇ ਹੈ। ਕੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਲੋੜੀਂਦੇ ਬਟਨ ਦਬਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਉਸਨੂੰ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਇੱਕ ਮਸ਼ੀਨ ਵਾਂਗ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ?" ਬੇਰ! ਇਹ ਹਮੇਸ਼ਾ ਕੈਚ-22 ਦਾ ਗਠਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ- ਕੌਣ ਸੱਚਾ ਹੈ- ਕੌਣ ਝੂਠਾ ਹੈ, ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਵਿਆਹ ਦੇ ਬੰਧਨ ਨਾਲ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਦੂਰ ਖੜ੍ਹੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਬੰਧਨ ਅਜੇ ਵੀ ਜਨਮ ਦੇ ਨਾਲ ਹੋਰ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਬੱਚੇ ਦੇ. ਖੰਭਿਆਂ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਪਨਾਹ ਦੇਣ ਲਈ ਅਤੇ ਪਤੀ-ਪਤਨੀ ਦੇ ਮਿਲਾਪ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਬੰਧਨ (ਬੱਚੇ) ਲਈ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿੱਧੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਹ ਉਮੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਏਕੀਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਰੰਟ ਜ਼ਰੂਰ ਵਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸ਼ਾਰਟ ਸਰਕਟਿੰਗ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਿਆਂ ਸਾਡੇ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਢੁਕਵੀਂ ਸਿੱਖਿਆ, ਮਾਰਗਦਰਸ਼ਨ ਅਤੇ ਅਨੁਭਵ ਨਾਲ ਬਚਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਰੀਲੇਅ ਰੇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਅਤੇ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਖੇਡਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਟੋਪੀ ਦੇ ਬੁੰਦ ਨਾਲ ਟੁੱਟਣ ਅਤੇ ਬਣਨ ਵਾਲੀ ਯੂਨੀਅਨ ਟੁੱਟ ਨਾ ਜਾਵੇ ਪਰ ਕੰਬਣੀ ਨੂੰ ਸਹਿਣ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਆਰ. ਐਨ. ਆਰ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ-ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ

ਜੇ. ਐੱਸ. ਨਾਰੰਗ ਜੇ.

ਅਨੁਰਾਗ ਸ਼ਰਮਾ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਹਰਿਆਣਾ ਵਿੱਤੀ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੋਰ J

ਜਵਾਬਦੇਹ

CWP ਨੰਬਰ 1715 (O&M)

13 ਅਗਸਤ, 2002

ਰਾਜ ਵਿੱਤੀ ਨਿਗਮ ਐਕਟ, 1951 - ਐੱਸ. 29—ਕਰਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਭੁਗਤਾਨ ਵਿੱਚ ਡਿਫਾਲਟ—ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ ਧਾਰਾ 29 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਯੂਨਿਟ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਲੈਣਾ—ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਭਰਪੂਰ ਅਤੇ ਲੋੜੀਂਦੇ ਮੌਕੇ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਕਿਸੇ ਵੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਨੂੰ ਲਿਆਉਣ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਿਹਾ—ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਕਮਜ਼ੋਰੀ ਨਹੀਂ। ਯੂਨਿਟ ਨੂੰ ਵੇਚਣ ਵਿੱਚ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ—ਨਿਲਾਮੀ ਖਰੀਦਦਾਰ ਸਾਰੀਆਂ ਦੇਣਦਾਰੀਆਂ ਲਈ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਯੂਨਿਟ ਨੂੰ “ਜਿਵੇਂ ਹੈ ਜਿਥੇ ਆਧਾਰ” ਉੱਤੇ ਵੇਚਿਆ ਗਿਆ ਸੀ—ਬਾਅਦ